

EN CARTELL

SÈRIE "A BARCELONA"

Do'm

Enric Casasses

Vides de tants

Joan Castells

Albert Mestres

SALA BECKETT

Sales Alternatives de Barcelona

Enric Casasses Nascut a Barcelona el 1951, deixà a mig fer els estudis de matemàtiques i lletres i s'ha dedicat a la traducció, la correcció i l'articulisme. Ha fet nombrosos muntatges poeticomusicals de la seva obra i ha participat en in comptables recitals col·lectius de poesia. És autor, entre altres, dels poemaris *La cosa aquella* (1982, premi Crítica Serra d'Or 1992), *No hi érem* (premi Crítica, 1994), *Desfà els grumolls* (1994), *Calç* (1996, premi Carles Riba 1995), *Els nou cents consells del consell de cent* (1996), *Uh* (1997), *D'equivocar-se així* (1997, premi Ausiàs Marc 1996), *Coltells* (1998), *Plaça Raspall: poema en set cants* (1998, premi Ciutat de Palma 1999), *De la nota del preu del sopar del mosso* (1998), *Canaris fosforescents* (2001), *Que dormim?* (2002) i *Descalç* (2002). *Do'm* és la seva primera incursió en el gènere teatral.

Albert Mestres Nascut a Barcelona el 1960, és traductor i editor. Ha publicat els poemaris *O res* (1991), *A sac* (1999), *Tres* (2001), les novel·les *Ales de cera* (1996), *La ela de Milet* (1998), *La tercera persona* (2001), els textos teatrals *La bufa* (1998) i *Dramàtic i altres peces* (2002), i els llibres de contes *Vides de tants* (2000) i *El conte de la llacuna* (2000). Ha estrenat *La petita bufa* (1995), *La llet del paradís* (1996), l'acció poètica *Comèdia* (1998), el concert-recital *El rastre d'Orfeu* (2000) i *Dramàtic* (2002, premi Crítica Serra d'Or 2002). Ha fet lectures dramatitzades al SIT del text operístic *1714 (Homenatge a Sarajevo)* (2001), i *La partida o còctel de gambes* (2002). Ha dirigit, amb Mireia Chalamanch, *Sata-Suite Bufa-na*, de J. Brossa i J. M. Mestres Quadreny (2002), i ha col·laborat amb les companyies Zootrop, La Fura dels Baus i OOFF.

Joan Castells Nascut a Esparreguera el 1946, és director de teatre i dramaturg. Professor a l'Institut del Teatre de Barcelona des del 1973, ha estat responsable del Sitges Teatre Internacional (1991-1992) i forma part del Consell Artístic del TNC (des del 1998). Fou creador i director d'El Teatrí, companyia estable amb què representà *L'espantu*, sobre textos de J. Vallmitjana (1978), *En Joan Brut*, de C. Riba (1978), *El vodevil*, de F. Castells (1981), a més d'E. Labiche (1981), S. Rusiñol (1982), E. Ionesco (1982), E.-G. Berreby, i *El dèria T.T.*, d'ell mateix (1985). Més tard, ha dirigit obres d'autors com ara N. Sarraute, J. Barbero, N. Erdman, J. Orton, Y. Mishima, H. Virtanen, À. Guimerà, J. Prévert, I. Iglésias, J. Cabré, A. Mestres o A. Txèkhov. Ha col·laborat també amb les companyies Trànsit, Metros i La Fura dels Baus.

Do'm
Drama en tres actes

Enric Casasses

Vides de tants
Psicopatologia de la vida
quotidiana

Joan Castells
Albert Mestres

**L'acció té lloc
a Barcelona**

A Barcelona

Una temporada de teatre local a la Sala Beckett

Al teatre dels vuitanta i els noranta se li ha criticat molt sovint la manca d'atenció sobre els problemes i les circumstàncies de l'actualitat. Com si, massa ocupat a definir-se i acotar-se ell mateix i els seus paràmetres, hagués obviat els assumptes de la col·lectivitat i s'hagués oblidat de la realitat damunt la qual opera.

En el teatre d'aquests anys prevalen les circumstàncies i els conflictes individuals per damunt dels generals o col·lectius, però en canvi, curiosament, els personatges no es diuen com nosaltres, no tenen noms concrets, són Ell, Ella, Dona, Home...; els llocs on l'acció es desenvolupa tampoc no pertanyen al nostre entorn més immediat, són indrets genèrics, indefinits: la ciutat, una carretera... El teatre defuig la concreció en les referències a l'espai, al temps i a les circumstàncies socials de les situacions que planteja.

El fenomen té la seva explicació. Els autors no gosen circumscriure les seves ficcions en paisatges massa propers o reconeixibles, potser per una voluntat, més teòrica que real, d'una major universalitat o potser, simplement, perquè l'excessiva concreció podria fer semblar que la seva ficció té certa vocació d'exemple o de lliçó per als espectadors. I res més lluny de la visió atònita i perplexa (antimessiànica), pròpia del creador de finals del segle xx, que la intenció de donar lliçons a ningú.

Però el teatre té una innegable dimensió social i ciutadana. És un espai de trobada i de mutu reconeixement; un ritual de pactes i complicitats, una eina de cultura en el mi-

llor sentit de la paraula (si és que encara podem utilitzar-la en aquest sentit). Per tant el teatre té l'obligació d'esbandir-se del damunt les pors i els complexos i ha d'oferir-nos la possibilitat que ens hi reconeguem. Hem de trobar a l'escenari els nostres llocs, els nostres carrers i les nostres places, els nostres noms, les nostres paraules, les nostres pors, les nostres il·lusions i les nostres circumstàncies.

És cert que agraïm un teatre que ens acosti més al dubte que no pas a les veritats absolutes, i que no ens agrada gens que ens imposin una moral o un pensament pretesament únics i inqüestionables des dels escenaris. Aplaudim el creador que té en compte el nostre dret de participar activament en el joc de la creació de sentit. Però, per favor, que se serveixi dels elements que comparteix amb els espectadors, els d'una mateixa realitat social i cultural de la qual formem part ell i nosaltres, i que ens permet de jugar el mateix joc.

El teatre, per ara, no és el cinema, no ens enganyem. Al costat dels llenguatges de la cultura de masses, el teatre és un joc gairebé familiar, o eminentment local, això segur. Potser aquesta és la seva sort i la seva desgràcia. El cas és que, en la majoria dels casos, l'actor que veurem a l'escenari possiblement és del nostre mateix barri, de la mateixa ciutat, d'aquí, del país... Podríem aprofitar-ho, no? Potser d'aquí a uns anys ja no tindrem la meravellosa oportunitat de riure'ns d'un tipus que, mira per on!, ens recorda el nostre pare, el nostre sogre, el nostre president... Per la manera de parlar, per les coses que diu, per com les diu o, simplement, per com es diu el personatge.

A la Beckett hem volgut dedicar bona part de la temporada 2003-2004 a un teatre de referències explícitament locals. Volem trobar Barcelona a l'escenari. Mirar-la, redescobrir-la, reinventar-la, riure'ns-en, o plorar-la... Saber parlar de la nostra pròpia ciutat pot voler dir aprendre a comprendre el món.

Do'm
Drama en tres actes

Enric Casasses

Diu lo maligne 2 que anaven a moure un terratrèmol en lo pla de Barcelona destruint aquesta ciutat fins a la plaça de l'Àngel —tal volta per temor de l'àngel custodi de la ciutat. Diu que nostres conjurs ho han aturat. Diu que l'aigua dels pous n'han dat senyal, com és ver, havent pujat molt de nivell aqueixos dies. Diu que hi ha tres esquerdes en la muntanya més alta del voltant —Tibidabo? Los diaris també han parlat d'això, donant-ho com a notficia de poble, mes lo Dr. Montseny, que ho examinà, no en veié res.

VERDAGUER, *Apunts de la casa de l'Oració*
25 de juliol de 1892

El Tibidabo se resquebraja.

GONZALO SUÁREZ, *Rocabruno bate a Ditirambo*

Aquesta obra va ser estrenada el 10 de desembre del 2003 a la Sala Beckett de Barcelona sota la direcció d'Albert Mestres, ajudat per Inma Buñuales, amb escenografia i vestuari de José Menchero, vídeo de Marta Hincapié, coreografia de Véronique Teindas i il·luminació de Lluís Martí, interpretada per Víctor Álvaro, Ivan Benet, Gemma Brió, Laia de Mendoza, Xavier Mestres i Vanessa Torres.

PERSONATGES

LA CAMPANERA/CANDELERA

L'ESMOLAT

EL DIRECTOR

JOAN NEGRE

JOAN ROIG

JOAN CENDRÓS

JOAN BLANC

ALFA

OMEGA

Interior.

LA CAMPANERA, *que jeu o seu, a terra: Do'm foc.*

L'ESMOLAT, *dret i potser fent alguns passos amunt i avall:*
Fuma que fumaràs.

Pausa.

LA CAMPANERA: Vull gos.

Petita pausa.

L'ESMOLAT: Bup bup.

Pausa.

LA CAMPANERA: Quan vaig pel carrer miro i miro i no paro de mirar i no veig res. I a casa tota l'estona em vénen

trenta-sis parracs d'idees!, trenta-sis o trenta-set idees esparracades, que apareixen i desapareixen, desapareixen simplement per deixar lloc perquè en vénen més, no paren d'anar-ne venint de noves. Això sí, esparracades. No em serveixen de res. (*A ell, seca:* Cafè, per favor.) Trossos d'idea que no toquen enlloc. Què puc fer? No puc fer res...

L'ESMOLAT: Campanera campanera...

LA CAMPANERA: Mira, si d'una cosa en pots tenir no la possibilitat diré ja, ni que sigui la idea de la possibilitat de fer-ne campana, la teva obligació és fer-ne campana, que per alguna cosa em dic Campanera, eh, Esmolat esmoladet, no?

L'ESMOLAT, *simulant simular que està a la lluna*: Pim pim pim.

LA CAMPANERA, *que s'ha alçat*: Van molt distrets, estan molt distrets, i jo que, t'ho juro, que m'hi fixo molt, t'ho juro, no veig res. (*Empalma primer somniosa i després més aspra:*) Si jo amb mitja llimona el dematí per començar el dia ja m'ho faig. Surto, canvio la mitja llimona per un pebrot sencer, gros, vermell, que ja sé amb qui m'ho puc fer, més o menys. Després amb el que trec del pebrot donc una paga i senyal per emparaular una calaixera de segona mà en representació de l'oncle Xico, i així. I quan arriba el vespre m'ho gasto tot en un gran sopar, i em guardo mitja llimona. (*Agra:*) Ara, si la cosa falla i quan em desperto no tinc ni mitja llimona és una merda, és una pura merda seca, tu: què haig de fer? Què?, disfressar-me de pantera i a treure les ungles? Quin pal. (*Seca:*) El que voldria tenir és un gosset.

L'ESMOLAT: Un gos i un magraner... lo paradís! Però en un pis miserable, de ciutat, no sé, total, sense gos... (*es grata el turmell*) ... ja tenim prous puces...

LA CAMPANERA: Aquells s'han instal·lat en una esquerra de la muntanya, quasi sota la via del funicular, es veu que hi ha una cova, molt gran, que hi fan festes, fan falles de ferralla, cremant gasolina, grans passades, cerimònies.

L'ESMOLAT: Qui dius aquells?

LA CAMPANERA: L'Indi Dandi, la Moreneta, l'Estripaüentos, en Servantes i no sé quants més... el Malavingut, també, i la Mai.

L'ESMOLAT: Quina Mai?

LA CAMPANERA: La Mai més, coi, la Mil-i-una.

L'ESMOLAT: Ah.

LA CAMPANERA: I el cafè? (*Mini pausa.*) Jesús t'afogui...!

L'ESMOLAT *esternuda i*: En Guillo també hi deu ser, podé.

Per cert, ha vingut l'Anyell de Déu?

LA CAMPANERA, *ofesa*: Cago en els quatre carcellers de la por que sigui, tu! L'Anyell només gasta bronca, camorra, maranya, bullanga, guerrilla, rivalitats, tabarra, maldecaps i males notícies, normalment, si està de bones, que si no... (*tocant-se el front amb el dit*;) síndromes escampa! (*Pausa.*) Sento moltes veus, per la finestreta del vàter, Esmolat. No em deixen cagar, m'estronquen la caguera. No cago, no puc, però sento moltes veus, això sí. No puc ni cagar, mira si n'hi ha de bullit!

L'ESMOLAT *sospira*: Ai —

LA CAMPANERA, *sense inflamar-se realment gaire*: No puc cagar però m'hi pixo, m'entens? M'hi pixo en tota la piuladissa de celobert, buuh, xerrameques, d'humans: sí, d'ocellets de pati interior... voltors, són, carronyaires! Però m'és igual, ja iré a cagar al Tibidabo sota un pi. Hm! Potser encara m'hi trobaré algun dimoni, algun saltiró, per les baixades dels Penitents. (*Pauseta.*) Els dimonis a vegades també són molt xerraires, saps, però no diuen tantes burrades, i sopen a la cuina, de l'ànima, si hi entren, com si fossin de casa.

L'ESMOLAT, *parlant a l'infinit o pensant en veu alta*: A mi se'm coneix per dur l'americana més esmolada que ningú en tot el pla de Barcelona, i, sóc l'Esmolat. No gasto gaires compliments, però els pocs que faig (*s'inflama de sobte i parla a la CAMPANERA*) són molt però molt esmolats, sents?,

o sigui que vigila. (*I es torna a desinflamar com si res i sospira.*) Vigila. (*Pausa.*) Com et dius a part de Campanera?

LA CAMPANERA: Jo Candelera i tu?

L'ESMOLAT: Sóc una màquina en algunes pel·lícules. (*Pausa.*)

Diuen que ha arribat un Director. L'han vist passejant, reconcentrat, parlant sol i gesticulant molt, pels carrers, però ningú m'ha sabut aclarir si anava a algun lloc o no... si semblava que anés a algun lloc o no. Ara pel carrer Canuda, ara pel carrer del Bruc, pel carrer Providència...

LA CANDELERA: Sí. Una màquina feta que cada una de les seves peces que la componen, oi?, cada peça és una màquina en la qual cada peça fins a la més simple és una màquina les peces de la qual al seu torn són màquines més petites, fetes de màquines més petites i així fins a l'infinit i fins a passar de llarg de l'infinit. Què se'n deu haver fet d'aquell gat blanc que solia venir, que ens venia a veure, pobret?

L'ESMOLAT: Deu fer campana de la Campanera, seguint els teus exemples...

LA CAMPANERA: A veure si se't nota una mica més l'esmoladesa perquè

L'ESMOLAT, *interrompent*: Jo també miro i miro, quan surto, i no veig res, tampoc, però tanmateix

LA CAMPANERA, *encuriosida*: Què?

L'ESMOLAT: Que m'esmolo les orelles i sento coses darrere les parets, i sota les pedres i tot, tu.

LA CAMPANERA, *encuriosida*: Què?

L'ESMOLAT, *en vers, fent-hi cantarella ni que sigui mínima, perquè es noti*:

En un protonet de l'aire
li hem obert un foradet
n'ha rajat un suquet agre
poca cosa un didalet
que pot fer moure muntanyes
(*ensenya un didal*)
i treu la gana i la set

(*En prosa.*) Aquell sota pedra on ho he sentit deu haver trobat la manera de viure de l'aire, tu, com els minerals. I d'un sol àtom, de l'aire!

LA CAMPANERA, *dura*: Gos, vull. Gos.

L'ESMOLAT: Després en un carrer he sentit una paret que es notava que tapava, que matava un so, però m'hi he projectat a l'altra banda: ben agafat de la mà d'un saltiró mig invisible, i molt oportú, perquè justament era allà allargant-me la mà i ens hi hem projectat tots dos, a través de la paret, i he sentit, he vist que eren els timbalers d'ençà, els timbalers del cap aquí, advertint que la vida ja hi és aquí, ara, o si més no que ja està a punt a punt de ser-hi. Amb cançons se la demanen, i amb cançons la tenen. Diuen que *ha* començat una altra vida i tot això. (*L'última frase se l'esbandeix, se la treu de sobre.*)

LA CAMPANERA: Què cantaven?

L'ESMOLAT: Canten que... (*S'interromp i arrenca tot seguit.*)

Han dit que de sempre que t'estimen i que facis el favor (*en vers:*)

que és de sempre que t'estimen
 i que facis el favor
 de carregar-te les piles
 que desarruguis el front
 que som amics i no espies
 que no tinguis tantes pors
 que entraràs a les ermites
 i que entraràs a pertot
 i tots t'obriran els seus llibres
 i arreu t'acompanyarà un gos...
 Diu que facis el favor
 de carregar-te les piles
 d'àtoms d'aire i de claror
 que en un protonet de l'aire
 li hem obert un foradet
 n'ha sortit un suquet agre

poca cosa un didalet
que pot fer moure muntanyes
(*ensenya el didal cul amunt*)
i treu la gana i la set.
(*En prosa:*)Vet aquit.

Gluc. (*I fa com si begués d'un glop el buit didal.*)

LA CAMPANERA, *en desdeny*: Es deuen pensar que sóc jo que
oriento el carnaval, tu.

L'ESMOLAT: Qui sap. (*I esternuda.*)

LA CAMPANERA: Jesús t'afogui!

L'ESMOLAT: Sí, ara. Ara va. Ara hi corro.

LA CAMPANERA, *després d'una pausa*:

Són les tantes tocases

del dia i de la nit

i encara no hem mogut ni un dit.

L'ESMOLAT, *com escoltant*: A quina hora passa l'escombriaire?

LA CAMPANERA: Ara vindrà algú, ja ho veuràs. (*Sona un timbre.*) Veus? (*I sense que ningú "vagi a obrir" entra el DIRECTOR i plantant-se al mig parla al públic.*)

EL DIRECTOR: La meva primera obligació, sóc el Director, és presentar-vos els personatges, l'Esmolat, aquest (*l'assenyala*) i la Campanera, ella (*l'assenyala*), i ara ve la part més difícil, que és fer que cada personatge o persona es sigui presentat ell mateix a ell mateix. A veure. Tu (*no es dirigeix a cap dels dos sinó al buit o al públic o als murs:*) agafa una inclinació sentida, m'entens? No vagis recte ni rígid, imposa't una curvatura, però a base de cor, inclina't tant com t'ho permeti l'esquelet del personatge, mou-te, mou-te, interiorment, actua. Ha! (*S'ha anat exaltant i apartant.*)

LA CAMPANERA: Esmolat, queden ous?

EL DIRECTOR, *al buit, parlant amb creixent urgència, quasi sense haver-se interromput*: Mentre no et sentis irresistiblement aculat a la paret per una sèrie de recriminacions concretes, mig informulades, em dic jo a mi cada dia, per

una sèrie de recriminacions que ara et són dites des de fora, a la cara, i a crits, per una persona concreta que et posa en dubte cada fil, cada botó, el nus de la corbata... i cada unglà, quasi, no... (*perd el fil*) ... no...

LA CAMPANERA, *cantant la cançó molt al seu aire*:

No ploris nooo — no ploris gaireee

EL DIRECTOR, *atabalat, més flux*: ... no...

LA CAMPANERA:

que es marciriiiii---a el pas de l'aire ---

EL DIRECTOR, *sobtadament calmat*: Pregunto: ens embogim en descontrolades improvisacions fins que per atzar —o per esgotament— ensopeguem la pura melodia?, o bé anem tibant més i més una pura melodia fins que es trenqui en folles improvisacions?, eh? ... i ... i entenguim's que diem improvisacions i sovint vol dir, vol dir com, (*subratlla repetint-lo el "com"*) com improvisacions, oi, i (*queda penjat*)

LA CAMPANERA *comença sobre el primer com*: Esmolat, no dissimulis, tu defenses una posició, fa molta estona. No facis el desinnocent, papalló! (*I ha acabat cridant fort com si el volgués espantar.*)

L'ESMOLAT: Abans teníeu l'esperança famosa del no passaran i ara espereu que potser acabin passant de llarg, és això, no?

EL DIRECTOR, *a si mateix*: Què era?

... Ah, sí... les alicates! (*Amb el "sí" arrenca decidit i surt de pressa.*)

LA CAMPANERA, *declamat, escandit i inflat*:

És que ells les claven molt fortes

i

naltros hem molt poques bales

L'ESMOLAT, *rimat*:

La puta guerra aquesta* és que no deixa ni respirar.

A veure quan ens deixarem anar.

És que sembla que només sapiguem cantar.

I au a cagar a la via i a jeure al cardassar.

Passa per pensar.+

(*I sense transició passa a la prosa:*) I on deies que és l'esquerda a la muntanya, la que s'hi han instal·lat aquests marrinxos?

*LA CAMPANERA, *en 2a veu replica*: No sóc cap guerra, no em diguis guerra!

+LA CAMPANERA: Per pensar segons què.

LA CAMPANERA: Al Tibidabo. Prop de la via del funicular. És un lloc que es veu que s'hi havien mirat de fer pel·lícules, no sé quants cops, però sempre apareixia un impediment o altre per impedir-ho. Ho havíem intentat quan els grans dimonis pul·lulaven... ho van tornar a provar en el temps dels periodistes vinguts de fora, a veure si... però encara menys... Com que entre una cosa i l'altra no ens deixen rodar la pobra pel·lícula, doncs mirarem de fer-ho de ralitat... A més, ja no hi ha avui en dia ja no hi ha la llum que hi havia abans, per filmar.

L'ESMOLAT: Va, no diguis burrades.

LA CAMPANERA: Si no es pot fer la pel·lícula farem una ralitat, el trau és al Tibidabo. Prop de l'Observatori, saps?

L'ESMOLAT: Al Tibidabo, sí, ja et daran.

LA CAMPANERA: Do'm (*queda a mitja frase quan el DIRECTOR entra ja enraonant i queda en algun racó o al fons d'esquena o quasi d'esquena als altres dos i al públic*)

EL DIRECTOR: ... per què?, doncs perquè la ralitat és una tapadora però jo no puc simplement obrir la finestra i dir mireu, això d'aquí és el camí dels contrabandistes, aquestes gàbies de conills són seves, i aquells d'allà són ells, els contrabandistes, no, perquè els perjudico. No ho puc fer. He d'explicar un conte de fades, una rondalla, i espavilar-me perquè d'alguna manera deixi clar, fora de tot dubte, establert, que "en algun lloc" hi ha "unes persones" que deixa-les anar, que la saben molt llarga, que se la juguen: herois, sí, herois... i que mengen molt bé (*enfolleix*) sí, se'l mengen molt rebé el seu miserable últim rosegó de pa sec, sí... (*I va sortint tot enfadat.*)

LA CAMPANERA, *trepitjant els darrers mots del DIRECTOR*: Do'm foc.

L'ESMOLAT, *plantejant-s'ho, reconcentrat, com si fos difícil*:

Més de quatre i més de cinc ens pensem o ens hem pensat que en Guillo és el nostre millor amic, però en Guillo (*fa el gest de guillar fent xocar una mà plana palma avall amb l'altra de cantó cap amunt*) quin millor amic deu tenir?

LA CAMPANERA: Van tots una mica a la bola de déu, una mica bastant. Lo millor seria

L'ESMOLAT: Campanera, campanera...

LA CAMPANERA: Perdona, ganivetet (*terme carinyós bé que dat amb un punt de mala bava*) (*pausa*) però lo millor seria que me'n passessis un a mi de didalet protònic.. o sols serà protoprotònic al capdavall?

L'ESMOLAT *es posa el didal al dit del mig i amb el qual pega dos o tres copets a la closca de la CAMPANERA tot diguent*: Que dormim? (*I respira abans de continuar:*) Com la vella del Tom Sawyer... (*es treu el didal, riu*) hm hm. (*I l'ofereix com un got a la CAMPANERA:*) Té.

LA CAMPANERA *se'l remira, l'ensuma, el sosté, i mirant-se'l, el didal, li diu*: Gluc gluc. (*Sosté el didal tota l'estona com si fos un got però no fa en cap moment el gest de beure-se'l.*) (*Petita pausa.*) (*A l'ESMOLAT, però primer mirant el didal i després a ell, diu:*) No em fa re... Jesús t'afogui!

L'ESMOLAT: Tingues paciència... (*tus*) i la mare de déu t'escaanyi, home! (*Rebufa un xic.*)

LA CAMPANERA: — i sant josep se't pixi a l'orella! (*Mini pausa.*) Però això no fa re... jo no noto re...

L'ESMOLAT: Ni morta notaries re, tu! Ja et daré jo si no et fa re... tota aquesta ciutat dels homes que tens aquí als teus peus et donaré...

LA CAMPANERA: La ciutat dels homes, i els homes que la dominen dominats pels saltirons. Ja t'ho regalo!

Així que poguessin, fins la mitja llimona em follarien.

Perquè em disfressi de pantera, em posi les urpes i surti a

rondar de nits pels volts de l'estadi... i la ciutat serà meva. Ha! (*Riure sec, desdeny, menyspreu, desesper, i després continua:*) ... i entre la tropa de gallets, d'en tant en tant apareix un gosset apagat a oferir-te protecció. (*Quan diu "gosset" allarga el braç amb resignació cap a l'ESMOLAT.*) Bé, de gallets i de...

L'ESMOLAT: ... ja ho sé, ja, quina pena són: gomes d'esborrar, motllos trencats, musclos sense closca enormes amb gran boca xucladora, uuuuhh..., i, un nota especialment esmolat que... (*Ella se'l mira incrèdula i ell continua:*) Tota la ciutat, tot el pla, tindràs. La duràs com un nen als braços i la bressaràs, li xiuxiuejaràs cançons, li sospiraràs cantarelles rimades a l'orella.

LA CAMPANERA, *amorosa*: Calla, que si ve algú...

L'ESMOLAT: Som a ciutat, o sigui, al desert: no hi ha ningú. L'únic lloc que segur que hi ha gent és a la presó, però està tancada, avui.

LA CAMPANERA, *com si bressolés un nen imaginari als braços*: Calla que si ens senten... (*Sonen dos trucs.*) Qui hi ha?

LA MORT, *des de fora*: La mort.

LA CAMPANERA, *amb il·lusió*: Obrim?

L'ESMOLAT, *per si mateix, i comença amb veu de nas o de morro, veu d'escarnir*: I ara ha de venir la caparrudassa aquesta dels ovaris amb la seva mania de tocar duets amb un sol violí. (*A la CAMPANERA amb veu normal bé que recalcant-se una mica en els diftongs —éu éu éu èus ésus èus aus i ius—:*) Serà teu i ben teu, forastera, aquest bé de déu que veus als teus peus (*ella es mira els peus*) i per cert, de quin cel caus, m? Què me'n dius?

LA CAMPANERA, *seca*:

Del cel que toca a la terra.

Per la banda on surt el sol.

Cada dia!

Mala negada facin!

L'ESMOLAT, *atent, interessat*: Qui, què?

LA CAMPANERA: Els putanyons supramacarrons que tenen l'aspirina pel mànec ens van endinyar un seguit de plagues programades preprogramades.

Jo, a la primera pesta negra ja els vaig clissar quina mena de sopa remenaven, i vaig fotre el camp.

Figura't: Aquell any va palmar el noi més guapo del meu barri. Entesos, vaig pensar, jo guillo. Em vaig ajuntar al primer marciano que anava cap a on es pon el sol i au, cap a occident s'ha dit, a ponent falta gent. Caminet, caminet i ja no em vaig aturar fins que aquí em tens, a la kapital de la Katalònia! Ha! Els dimonis no paren de prometre l'oro i el moro, els angelets no pareu de prometre la seda i la ruixa però la ciutat, aquí, (*assenyalant-se als peus*) no se la usdefruita ningú la síndria...

Carn morta, piquen.

L'ESMOLAT, *distret, absort*: Què, qui?

LA CAMPANERA: Els voltors que la dominen (*diu "dominen" fent el gest de "diners" fregant tres dits*) són interins, són purs botxins de recanvi, paràsits d'emergència, entens? Són el poder polític i econòmic... i una merda! No n'hi ha de tal poder, ni autoritat, ni re. Només quatre bandits que aprofiten que no hi ha ningú que se'n cuidi, de la ciutat, per xupar i xupar sense mirar-s'hi. Ara, la fruita, de la city, mi-te-la, mi-te-la, deixada a la porta de déu... a la babalà pura va... qui la vulgui només ha d'estirar el braç... gafa-la i do-me-la, tu, tant que xerres!

L'ESMOLAT, *deixant-la sospirosament per inútil*: Ai, els desastres de la guerra... cago en la mar... lo pitjor és que a sobre de passar, queden gravats. Goya encara es queda curt. Paisatge després de la batalla. No n'hi ha d'altre. La guerra en el país, i el país després de la guerra.

LA CANDELERA, *amorosa*: No pateixis, que si hi ha roses, floriran.

L'ESMOLAT, *continua com si re*: I en tal cas els que marquen la pauta tenen pànic, i fan por: no s'han trobat mai un

ram d'ortigues a la fusta de planxar, ni pensen en Llull, ni... La dictadura dels burros.

LA CAMPANERA: La política són com els diners, el més subnormal pot arribar a dalt de tot. (*Pausa.*) I a dalt de tots els dalts de tot què hi ha?

L'ESMOLAT: El vell de la muntanya.

LA CAMPANERA, *amarga*: Vull gos, i viure a les muntanyes amb el meu cor.

L'ESMOLAT: I on el tens, ara, el cor?

LA CAMPANERA: A les muntanyes, collons.

L'ESMOLAT, *a part*: La deixem entrar o sortim a buscar-la? (*Mínima pausa i sona el timbre un cop però ni cas.*) Els que els hi fa més por sortir al carrer són els que s'hi passen més hores.

LA CAMPANERA: Perquè al carrer te la jugues però quedar-te a casa fot pànic. Ni cagues. (*Pausa.*) Més que el començament, d'una frase, és com acaba lo que importa, on cau: Clac.

O b'on s'evapora: Psxxx... (*Fa un xiulet sord, en espiral, que es va esfumant relativament a poc a poc.*)

L'ESMOLAT: Hi ha arrencades molt guapes, a vegades, entrades en matèria molt molt oportunes, ja ho saps, tu, ja en saps, no?

LA CAMPANERA: Per guapa que sigui l'arrencada, si no acaba tocant mare, tot se'n va en orris.

D'oportuna sí que ho sóc: massa! (*Fa en silenci com si següts un ritme i diu:*) Bon ritme. (*I llavors mig canta o declama:*)

El cony no me'l tocaràs
el tinc fidel a un sol home
li entrego cada dimarts
perquè el prengui com li plagui
li dono cada dimarts
i tu no me'l tocaràs
... prò jo a tu, sí, puc tocar-te i

tenir-te de baix a dalt
 i et puc fer tot lo que vulguis
 (i el darrer vers a ell, no "cantat")
 i el que et vulgui jo, Esmolat

L'ESMOLAT, *polze amunt*: Bon final.

LA CAMPANERA: La bellesa és horrorosa, no trobes? Mira les models...

L'ESMOLAT: La bellesa és l'únic agafament que tenim: arribar a una situació que sigui guapa.

LA CAMPANERA: Sona com si diguessis "que sigui guapa malgrat tot". O sigui, lo natural és que no ho sigui, sembla. Metafísica macarrística: folles, però pagues. O bé: cobraràs, però se't follaran. Beneït per l'església. Per totes les esglésies.

Fotre-li canya, convé, però no queden homes.

L'ESMOLAT: Dones sí, no?

LA CAMPANERA: Sí, pò poques.

L'ESMOLAT: Cago en la puta guerra espanyola, encara... (*Cantusseja fúnebrement:*)

Mm mmm mm

Érem dos i tres i quatre
 perduts al mateix camí
 i la terra feia aigües,
 ploraven els romanins.

'Guessis vist com ens miraven!

LA CAMPANERA, *quasi renegant*: Sempre la cançó trista!

L'ESMOLAT: Un pobre, un flequer i un sastre

perduts al mateix camí
 amb la terra que fa aigües
 i plorant, els romanins...

'vessis vist com ens miraven!

LA CAMPANERA, *quasi irònica*: Devia fer lluna plena... (*I més sèria:*) Només amb sorollets de màquines es poden fer frases infinitament tendres. Mentre que amb paraules dolces lo més normal és fer carn picada. Això em

van ensenyar a col·legi. Però també era mentida, segurament.

L'ESMOLAT: L'exili més bèstia és el dels que no van marxar, el dels que es van quedar, perquè encara dura, és hereditari.

LA CAMPANERA: No me l'encomanis, uuh!, que no sóc d'aquí, jo. (*Segueix, sense pausa, canvi fort:*) Què puc fer contra el desesper, què podria fer?

L'ESMOLAT: L'única manera de cura radical, ja t'ho he dit mil vegades, si no tens altra cosa a fer, és mirar el sostre. T'estires i mires el sostre.

LA CAMPANERA: Ahir m'hi vaig passar hores mirant el sostre. És molt avorrit. A part del sostre no vaig veure res.

L'ESMOLAT: Pitjor per tu. Jo tanco els ulls i veig tota la perspectiva de la muralla del mar fins al morrot, per exemple. (*Els mig tanca mig segon.*)

LA CAMPANERA: L'únic que em parla a mi és la música (*canvia de to i afegeix:*) i els dòlars. (*Pausa, i, engolant la veu:*) Es farà clar i encara no haurem sabut si és de dia o de nit.

L'ESMOLAT: El de la vaca no vindrà més. S'ha fet de l'exèrcit de salvació.

LA CAMPANERA: Tan elegant que semblava, tot ell de blanc, del barret a les botes... només li faltava el cavall... ha ha ha! (*Riure forçat, i ell mig s'hi apunta.*) Tots els camells, o molts camells, acaben com els rosaris de l'aurora, deixant-se acollonir pels quatre cavalls, i a amagar-se amb les ovelletes, al final, llavors. Tal si fossin vulgars rates de la pollítica... És veritat que una noia amb la veu pura pot salvar la humanitat, però li aconsello que vingui amb un bon gos, per espantar les rates humanes... Bastaria un gat i una noia amb bona veu per salvar tot lo imaginat.

L'ESMOLAT, *encantat*: Les rates humanes... (*Pausa.*) ¿Quatre cavalls, has dit?

LA CAMPANERA: Sí, els quatre marrons de la fi del fil.

L'ESMOLAT: En temps del cremar esglésies, una vegada, quatre dimonius varen robar un carregament important de dinamita que després no es va fer servir mai, no s'ha fet servir mai, no se sap què se'n va fer, ni se n'ha sabut mai més res, encara ara és un misteri. Més de cent anys passats.

LA CAMPANERA: Més de cent anys... deu haver sigut una explosió molt lenta... una explosió lenta... costa d'imaginar. O bé seria que hi possessin una metxa molt llarga que encara no... (*Queda en suspens, escoltant. I llavors afegeix, fluix:*) Pum. (*Pausa.*) Veus?

L'ESMOLAT, *fent-se el que es fa el distret*: Pim pim pim...

LA CAMPANERA, *canta recargolant-se, flamenca*: Cada dia t'estimo més.

L'ESMOLAT: Si em clavaves un revés a la galta dreta (*mima enfurismat el gest de ventar un bon revés amb la mà dreta (o ho fa amb l'esquerra, i aleshores intercanvia en la frase la dreta i l'esquerra) i continua mimant amb els sentiments concordants els mots subsegüents:*) jo et presentaria la galta esquerra, té, fol·li, ja que apuntes tan alt i tan amunt, va, fol·li, si tens ous, o és que no te n'adones, de què toques? Prova, va!

Parar l'altra galta, això sí, que ho faria (*aquí apareix pel fons un moment en JOAN BLANC, s'escup a les palmes de les mans i se les frega tot fent la rialleta i se'n va, i l'ESMOLAT ni se n'adona ni s'interromp*) però defensar una posició, no. Mai! O quasi mai! La posició és indefensable. L'únic que puc fer és tenir-la, tenir-la fins a la fi del món, si em passa pels pebrots. Però no ens rebaixem a defensar-la, per favor.

L'únic que es pot fer és anar fent.

LA CAMPANERA: Tanta exaltació cristiana i al final encara es farà budista.

L'ESMOLAT: No cal.

LA CAMPANERA: A quina hora entres, a la cuina?

L'ESMOLAT: A la cuina, sí: a les aigüeres, de la cuina! A les deu.

LA CAMPANERA, *ansiosa*: Què inventarem, avui?

L'ESMOLAT: Doncs una situació que no distregui. Al contrari, que et faci pensar en el que estaves pensant, justament. Que et trobis centrat en el que ja estàs centrat, verament. (*A part, com si per un mig segon s'estigués ofegant, flux:*) Aigua!

LA CANDELERERA: Impossíbol. I si no estàs centrat en re?

L'ESMOLAT: Doncs... (*amb posat de prestidigitador*) —re! Què més vols?

Pausa.

LA CAMPANERA: S'ha d'anar amb molt de tacte perquè són gent més aviat solitària, la majoria, almenys.

L'ESMOLAT: ¿Els pirates de la cova del funicular vols dir?

LA CAMPANERA: Sí però a poc a poc ara un ja em comença a somriure, l'altra em mig parla, i un ja quasi em mira... (*Pausa.*) Tu sí que no estàs centrat!

Què tens, por?

L'ESMOLAT, *ferreny*:

S'ha acabat el carnaval.

(*Al públic:*)

Moltes vegades un home

arribat a pau normal

té una guerra a les entranyes

i s'hi dissimula un mal.

Moltes vegades un home

arribat a pau normal

té la guerra a les entranyes

i no es mira a qui fa mal

i es posa a fer coses estranyes

com si fos ell, l'immortal,

(*els dos últims versos a la CANDELERERA i ferreny*)

prò de vegades un home
s'ha acabat, el carnaval!

LA CAMPANERA, *foteta*: Molt valent, sí senyor! Quants vels et trauràs, avui? (*Més lent i quasi agressiu, i quasi vers:*) Treu-te els vels que vulguis però la careta no si us plau que se't veuria el gripau... i a lo millor resulta que m'agrada... uuh!! Què faries, eh? Segur que arrencaries a córrer... (*irònica:*) molt valent...

L'ESMOLAT: Eeeuh, mmmh...

LA CAMPANERA: Ets un tocacampanes: parles sense solta, no tens formalitat, i vas molt lleugeret d'enteniment... (*Més antipàtida:*) I aquest cafè, què?

L'ESMOLAT, *al públic i més sentencios que en la rima precedent*:

Ja se sap que pot ser que un home
que ja ha arribat a pau normal
de cop li toqui arrencà a córrer
amunt per la Diagonal*
trip trap trip trap per entre els cotxes
i no parar fins a l'Ordal
perquè hi ha cops que plantar cara
és girar cua, sembrar sal
(*a ella:*)

i deixar plantades les penes
que s'ha acabat, el carnaval!

*LA CAMPANERA, *en eco*: Agonal.

LA CAMPANERA, *solemne, enfotent-se'n*: Gananing ganangang...

L'ESMOLAT: ¿T'explico una història, si vols, de les meravelles del món?

LA CAMPANERA: Gos, vull, jo! I alguna cosa que col·loqui. (*Fa una petita pausa i després exclama impacient:*) Va, explica, Ramon!

L'ESMOLAT *comença una mica indecís*: Doncs això era i no era en un sotamón de meravelles i la cosa va anar així. (*A partir d'aquí relata amb molta seguretat adoptant*

un to narratiu o didàctic o d'alguna mena:) Per una barriada de mala mort en la qual un drapaire arrossegava un carretó va passar un membre jubilat de la policia d'un règim patibulari amb la porra dissimulada sota l'americana i la pistola amagada a la butxaca, i el policia jubilat es trobà amb el drapaire que recollia els papiers i cartons de què es guanyava la vida en una barraqueta de la barriada. Aquest policia jubilat preguntà al drapaire què sabia dels agents del vell de la muntanya i el drapaire respongué dient que diuen que, gràcies als agents del vell de la muntanya aquests, totes les coses es corrompen, es moren i es podreixen, i que els agents del vell de la muntanya fan que ni les coses bones ni les males tinguin cap gust, i que ja procuraran ells que tots ens morim d'avorriment o de vergonya. Que el vell de la muntanya no es preocupa de fer ploure i florir i granar sinó de donar mala vida i poc sosteniment als seus agents i associats. Quan el drapaire hagué arrencat al policia jubilat l'espina que li demanava, el drapaire preguntà al policia jubilat si era policia i el policia jubilat li clavà un arambatge i va dir que policia era un nom en net de calcular metall per aguantar grues i per engreixar —i saludar— el macarra i el seu cotxe per tal que pugui conduir de manera que amb el seu cotxe pugui acompanyar el vell de la muntanya a tot arreu. (*Abandona la crispació i el to narratiu damunt dit.*) Vet aquí.

Fa el gest de ventar un fort revés i es va crispant, la veu, progressivament fins al final.

Fi del primer acte?

LA CAMPANERA: Són molt curts.

Sí. Ja la sabia aquesta.

Segur que mossèn Cinto també ho està veient ara això des de la seva època. Ho està sabent. Ho sap, i per això nyam nyam: aquí, acaba el primer acte, coi!

L'ESMOLAT: Segon acte: (*escandint-ho:*)

Prop té la guerra qui la té en sa terra.

LA CAMPANERA, *igual:*

Més prop la té qui la té al seu coixí.

L'ESMOLAT, *en falset estrafant una suposada veu femenina:*

Ho deia el meu home

'bans d'abandonar-me
(*ell no es talla:*)

ho deia el meu home

'bans d'abandonar-me

LA CAMPANERA *el talla:* Ans
d'abandonar-me ell a
n'a mi o ans d'abando-
nar-lo jo a n'ell, parlem-
ne, perquè...

Tots dos alhora, l'ESMOLAT seguint igual sense ni haver-se interromput:

quan vivia en mi

tots els mots que em deia

eren pells de plàtan:

va anar tot molt fi.

Mínima pausa i continua ella sola.

LA CAMPANERA:

Cada patacada!

L'ESMOLAT, *protector:* Campanera...

LA CAMPANERA: El meu pare també una vegada parlant de no sé què, amb no sé qui, de cop i volta sento que diu "sí, això era quan vivíem al Lleó de la Mercè i érem feliços", tu. Me cago en déu! Érem feliços, al Lleó de la Mercè!, vaig pensar, però a mi, aleshores, ningú m'havia avisat. No m'ho van dir. No ho vaig saber. No ho sabia! Ara m'ho dius?, vaig pensar. Sorpreses de la vida...

... i potser tenia raó, el vell, que érem feliços al Lleó de la Mercè però és que aleshores jo tenia tretze o catorze anys i ni m'issibintivi de rien, anava a la pura meva.

L'ESMOLAT: Per variar.

LA CAMPANERA: La fondalada aquesta del Tibidabo, que l'han ocupat i tota la moguda, acabarà malament. Vull dir que serem com un gra que hom rebenta, netejats com pus, i a la falda preciosa de la muntanya només hi quedarà la cicatriu... tancant-se... anem tancant llocs, de la vida... tot va tancant... si no t'ocupes tu de d'instaurar un moviment perpetu dels teus a baix de tot, a l'aorta, a la rambla!

Moviment perpetu

rambla amunt i avall

L'ESMOLAT: — Del món!

que és l'únic carrer

que no acaba mai.

L'ESMOLAT: Què vols dir un moviment “dels meus”?

LA CAMPANERA: Doncs un moiment perpetu de toca... bé, d'aparents tocacampanes aparentment tocatardans, oi? No. Fora bromes. Una pluja seguida de despistats que no demanen re ni esperen re però que apareixen perpètuament per 'llà per si per fi es pertorba alguna cosa, que no se la perdin.

L'ESMOLAT: Despistats però distrets no, vaja. (*Es mira el didal un moment entre atent i distret.*)

LA CAMPANERA: La qüestió, bé, segons la recepta magistral del príncep d'Albaflor en algun moment del procés hi ha una “dispersió del buit”. Si no no neix re. Doncs, hauríem de mirar que la tal dispersió del “m” es produís a la rambla... o que s'hi repercutís immediatament.

L'ESMOLAT: El cant del gall en la foscor.

LA CAMPANERA: Exacte. I si per exemple el gall canta a Rellinars, enfilat al paller de tot l'any, en el mateix microsegon un calfred recorre la rambla, de les canaletes al port. Zim! (*Li toca l'espinada amb el dit, de dalt a baix.*)

L'ESMOLAT: Jo amb els partits no m'hi faig i de filosofia no en reparteixo. Ni en comparteixo. Ni en departeixo. (*Més i més flux:*) Ni en discuteixo...

LA CAMPANERA: I de moral?

L'ESMOLAT: Això cadascú... obrir els ulls... (*Això darrer ho ha dit alçant les espatlles.*) Vénen avui els quatre cavallers?

LA CAMPANERA: Els quatre carcellers?

L'ESMOLAT: Els quatre cavallers de l'apocalipsi, sí.

LA CAMPANERA: Els quatre carcellers de la por que sigui, sí.
Els quatre carallots.

L'ESMOLAT, *abatut*: Els operaris.

EL DIRECTOR *entra corrent, com agafat de sorpresa, i assenyalant un per un els que han entrat*: Joan Negre. Joan Roig. Joan Cendrós. I Joan Blanc. (*I corrents se'n va.*)

Entren. Van carregats de fustes, cordes, eines. Es queden pel fons, on ho descarreguen tot, o pels costats. Estan tota l'estona tranquil·lament atrafegats, ara un clava un clau, ara un serra, etc. D'entre els quatre carallots per una banda i la CAMPANERA i l'ESMOLAT per l'altra no hi ha cap interacció. Ni es miren ni es veuen. Com si no hi fossin, malgrat el que puguin anar dient. Els quatre sovint parlen en cantarelles infantiloides per exemple aguditzant fins al ridícul l'últim accent de la frà-àse.

LA CAMPANERA: Botxins.

JOAN NEGRE, *fregant-se les mans*: Som uns ju-utges... (*Pausa.*)
Menjarem fe-etge...

L'ESMOLAT, *agre, com si ho cridés als veïns de l'altra banda de paret*:
'Paga la ràdio!!

JOAN ROIG: Instal·larem unes forquèè-tes... per uns penjàa-ts.

LA CAMPANERA: Abans de Plató ja existia el pa amb tomàquet.

JOAN CENDRÓS, *a en JOAN BLANC tot ensenyant-li uns papers en to confidencial*: Mia quines ties...

JOAN ROIG, *fregant-se les mans*: Una miqueta de tortuuura...

L'ESMOLAT, *emprenyat o quasi*: Castanyoleres de la vida!

JOAN BLANC, *quasi rient*: Que es preparin, que es preparin.

JOAN NEGRE: Que s'agafin foort.

L'ESMOLAT i la CAMPANERA s'agafen un instant el braç i la mà, fort, i després, ella:

LA CAMPANERA, *desolada*: Doncs a veure qui riurà més i qui farà més riure.

JOAN BLANC, *quasi rient al principi i al final rient fort*: Se'ls follarem vius, ho, ho, ho! (*Recargola exageradament un braç sense arribar-se a algun punt rere la pala de l'esquena i es dirigeix a en JOAN CENDRÓS amb aire i to de si us plau.*) Grata'm aquí.

JOAN CENDRÓS *es treu el martell de la butxaca i el grata, no més de dues passades o tres, amb el mànec, després el deixa per terra, i tota l'estona des que el treu fins que el deixa taral·leja un tirul·liru qualsevol*: Tirul·liru liril·lí —

JOAN BLANC: Ferros Tous.

L'ESMOLAT, *trepitjant tot el tirul·lí d'en CENDRÓS*: Diu que han anunciat que entràvem en les edats fosques, en fi, que serem vaques en la boira i en la tristesa. Saben molt bé què es diuen, sí, ja ho saben, què s'empesquen, ja, però no tenen ni idea de si és veritat o no. (*Fa algun gest, esbossat, d'engegar-los a fregir espàrrecs.*) Au!

JOAN BLANC, *com si parlés a* LA CAMPANERA, *responent amorosa a l'ESMOLAT*: Com nosaltres però al revés.
s'ho: Ja et daré jo...

JOAN ROIG: Primer van dir que ho podríem espatllar tot menys,

menys l'oli i el vi. Com si diguéssim, que podíem enverinar tranquil·lament el pa i l'aigua.

JOAN BLANC, *a la seva bola, pot-ser de cara a la paret, però ben clar*: Sóc Joan Blanc, el que encerta sempre el forat negre (*més fluix i amenaçador*) ... no m'aixequis la veu, t'he dit!

L'ESMOLAT, *ahora*: La nit és llarga ballant al so de les bales, de les putes bales, i l'alba ens veu penjats d'una corda. Les forques de l'alba!

LA CAMPANERA, *interrompent l'ESMOLAT i fent el gest del penjat (alçant el puny i torçant el coll)*: El famós ball de no tocar a terra!

JOAN CENDRÓS: Ai! (*S'agafa un peu amb el dolor d'haver trepitjat un clau i*) Ai! (*queda una estona a peu coix botant i fent molta ganyota*). Puta!

L'ESMOLAT, *estranyadíssim*: Les forques de l'alba...?

JOAN NEGRE 1- *fa que dispara*, 2- *saltirons*, 3- *fa que està penjat*: A trets els farem ballar, hop! hop! ... i de bon matí, al final, els penjarem!

LA CAMPANERA *respon a l'ESMOLAT*, i comença *que encara parla en* JOAN NEGRE: Però es pot saber què t'empastifolles dels penjats de la matinalada i de les edats fosques, eh, què? què? Vols dir que no se t'ha girat una mica la pastanaga, al final? Deu ser de tant anar al supermercat...

JOAN CENDRÓS, *dolorit, agressiu, botant*: Puta d'oros! ... si l'enganyo!

JOAN ROIG, *des del fons i dirigint-se al públic, els dos darrers mots amb un gran crit i el gest autoritatíssim d'assenyalar amb l'índex tens a terra*: Au, a patir!

JOAN BLANC, *dirigint-se a la paret*: Com em dic Joan, que patireu!

LA CAMPANERA: Tants anys, tantes generacions practicant per aprendre a robar gallines i total per res al final.

L'ESMOLAT: Al final no ho sé (*concedeix*) però mentrestant... mentrestant sí que ha servit.

JOAN CENDRÓS, *remenant-se les butxaques i mirant per terra*: Tenia unes malures contagioses... a on les he deixat, ara?

*JOAN BLANC, *a en CENDRÓS*: D'on les has tret?

*JOAN NEGRE, *a ningú*: A trets!

JOAN CENDRÓS, *a BLANC, fent un cop d'ull explicatiu cap al sostre*: Déu... (*I continua furgant mentre diu entre dents*): Tenia de tot, virus, aràcnids, bandes magnètiques...

LA CANDELERA, *melangiosa*: No hi ha perill de despertar les gallines, no es pot, esvalotar el galliner, perquè ja les tenen despertes les 24 hores del dia i les 24 de la nit. A cent estan les gallines. A cent mil. Tota la vida, des que obren els ulls el primer dia fins que els hi tanquen a la fi, tots els minuts i minuts de la vida cridant a tota campànula i trepitjant merda a més. Això sí, no tenen polls.

Ni re!

JOAN NEGRE, *com si cridés però a baix volum*: Escabetxats, esquilats, escatats, plomats, esganyats, estomacats...

JOAN BLANC *parla a l'aire, es va exaltant sol*: Simbòlics de merda! Em sembla que heu vist molt poques pel·lícules. Però si l'únic símbol de ralitat és la pistola,* i el de l'amor la pistoletada, i el de la societat el tiro-

LA CAMPANERA: Mentrestant, lo que vulguis, però ara... si ni n'hi ha de gallines. Les crien en uns camps de concentració de gallines que ni val la pena robar-les.

*tots tres *alhora*

*L'ESMOLAT: A part que seria tota una altra tècnica.

L'ESMOLAT, *gratant-se el turmell*: Es pensen que ens afaitaran ben afaitats... imbècils...

*JOAN CENDRÓS: La droga.

teig, i el gran negoci les armes, i el símbol de la perfecció: la bala. Una bala. Beuh-leuh. B-l, b-l-. (*Queda fent jocs estúpids de bes i eles amb la llengua.*)

Petita pausa i llavò comencen tots dos alhora, aproximadament.

JOAN BLANC, *calmat*: El meu, de símbol, és fotre-li per on li càpiga, la pistola.

JOAN CENDRÓS, *en eco*: La droga.

LA CAMPANERA, *ràpida després de l'ESMOLAT i tallant*: — volaran els faisans... (*Sospira.*) Que et veig venir, manxaire. Què em vols, repatriar o què?

L'ESMOLAT, *a la CAMPANERA*: T'ho dic amb el cor a la mà, Rafelet.

LA CAMPANERA, *rabiosa i entre dents*: Animals destructors de lleis promulguen lleis... i amb la carabassa plena de vent. Reveixins. Pocapenes. Desgraciats.

L'ESMOLAT: Si surto a la finestra em passen ocells a tota gardela fregant la galta, tu.

L'ESMOLAT: Irem a dinar a la vora del riu, va?, semblarà... (*s'ho pensa*) farà bo, gairebé semblarà que tot s'entengui, s'hi estarà bé —

JOAN ROIG, *decidit*: Rumba-la tunc que tan tunc. (*I com si fos un mot d'ordre tots quatre s'atrafeguen al fons a construir, es passen el martell, peguen alguna martellada, en CENDRÓS i en BLANC es claven empentetes, es mig fan la punyeta... A estones arrupits.*)

JOAN ROIG, *al so de Volga*: Volga: Forca forca...

LA CAMPANERA: Míssils intel·ligents.

JOAN NEGRE: La coorda...

En BLANC i en CENDRÓS estaven arrupits i en BLANC ha fet caure de cul en CENDRÓS, que queda assegut a terra.

JOAN CENDRÓS: Et retorciré ben retorcegudes unes determinades connexions nervioses, plantígrad de merda!, que et tinc piratejat el codi genètic... (*Treu sa veu més greu i gesticula cabalísticament i còmica:*) Perdràs per sempre el record —la noció!— de ta primitiva primigènia prístina condició d'animal (*fa un xiulet amb un gest de la mà en espiral*) i estaràs perdut. No tornaràs a saber mai més que ets una bestiola, primavera! (*Aquest darrer és un insult, mentre es posa dret i s'espolsa.*) Estaràs perdut! Només notaràs l'esperit, ha, ha, ha... estaràs a les mans de l'esperit... uuuh! les paranoies... (*torna a sa veu normal*) ... tinc un ... (*es furga la butxaca*) ... tenia un programa ... euh ... un programa que fa això ... uns xampinyons ... (*no troba re*) ... ja veuràs ... (*rota, no troba re*).

L'ESMOLAT: Jo ja no sé ni patir.

JOAN BLANC *remuga*: Ja et daré jo esprit!

LA CANDELERERA, *somniosa*: I quan els hi van mal dades, quan s'ho veuen pelut, s'amaguen en bars de putes, pobrets. Jo...

Pausa.

Passa un àngel.

Continua després

LA CANDELERERA: ... si pogués estimar ni que fos un centímetre te l'estimaria a tu.

L'ESMOLAT: Molt fàcil! (*Escarnint:*) Si pogués estimar ni que fos mig mil·límetre... excuses! mira els rat-penats (*gest*) com obren l'espai.* I el *LA CANDELERERA: Amb feina d'ala. temps te'l posen per or-

dre les plantes —temps de la fulla, temps de la flor, temps de la grana—, va al seu ritme...

Doncs, tal com volfem demostrar, el teu centímetre (*l'indica amb 2 dits*) és infinit i el teu estimar-me a mi és ídem i per la cara, 'tà entès?

JOAN BLANC, *gratant-se les*

LA CANDELERA, *acoquinada*: Va parts: Com pica la cera bé, va bé, d'acord, Albaflor. de la candela, cony!

(*Fa mitja reverència i amb un gest generós del braç, de sembradora, més decidida, diu:*) Dispersió del buit.

JOAN CENDRÓS *respon a BLANC fent-se el sublim, declamant*:

Aquell plaent pessigolleig... no... allò que tan dolçament pessigollava, es va tornant d'una coïssor insuportable... (*veu normal:*) i permanent, noi, què hi farem!

LA CAMPANERA: Han posat la JOAN NEGRE *cantusseja*:

intel·ligència al servei de l'estupidesa. I per embolicar la troca n'han tingut prou amb una tropa de dimoniets així de remenuts. (*Marca amb la mà plana l'altura del genoll.*)
Hi han deu noies per casar nyigo-nyigo nyigo-nyigo nyigo-nyigo nyigo-nyigo nyigo-nyigo.

L'ESMOLAT, *alçant la mà per damunt del cap*: També n'hi ha de gansos.

En BLANC toca l'ase, en NEGRE tira vaques a muntanya, en CENDRÓS fa uns sospirs sonorosos.

LA CANDELERA: Els saltirons aquests (*mà plana marcant l'altura del genoll*) els tenen ben agafats per la cigala a n'alguns, i a n'alguns per la trompitàina (*fregant-se la panxa*), que no acaben mai d'omplir-se-la, i a n'alguns pel colze... i els hi fan ballar la taràntula també quan volen.

JOAN ROIG *mira al sostre*:

La cosa està que bufa.
(*Refila com un pardal.*)

JOAN NEGRE, *fregant-se la panxa*: Mnjrem fe-etge!

El DIRECTOR, reconcentrat retorcent un tros de drap com si el volgués escórrer però òbviament pensant alguna (altra) cosa preocupat, travessa l'escenari de dreta a esquerra i al revés i desapareix a grans gambades per on ha vingut. Pensa en un com un ai ai no pronunciat però imminent. Just abans de desaparèixer es gira a prendre la mesura mental de l'escena i de la situació.

JOAN BLANC, seguint amb la mirada recalcant-s'hi la travessa del DIRECTOR: Aapa, guapa, salero, toreraa... JOAN CENDRÓS, pronunciat ben (I quan ja desapareix:) clar: Nyam nyam. Arribaràs lluny!

*Els altres JOANS bufen i toquen l'ase.
Pausa breu.*

JOAN ROIG i JOAN NEGRE es miren afirmativament mentre un dels dos diu: Som-hi?

I aleshores en JOAN ROIG i en JOAN NEGRE es transformen en dues ties iròniques i es planten al bell mig de l'escena de cara al respectable. Van felices i alegres, d'actitud, una es diu ALFA i l'altra OMEGA. Els altres dos JOANS, com si no hagués passat res, van current i fent sorollets amb les boques llurs.

ALFA, tot allargant el braç de costat, horitzontal, cap a l'OMEGA, per presentar-la o mostrar-la (gest abreujat per ×): Respectable públic... la Rosa!

OMEGA li torna el gest × seca però en bona onda: ... i el Clavell! No.

ALFA: Doncs... pensa ... × L'ESMOLAT: Raja aigua bona, del Dolors! Tibidabo —

OMEGA: Això! i... × Pessi-

golles! Què?

ALFA, *obstinada, abaixa primer el cap una mica, segonament allarga el braç cap a OMEGA, tercer estira l'índex i la asse-nyala i quartament diu:* Aquí... la Lola!

OMEGA *li escarneix la seqüència i l'entonació:* ... i aquí, la Lali!

ALFA: No. No. Passo. (*Pausa.*) Ja ho tinc... (*l'assenyala sols amb lo ditet, sense estendre el braç*) ... Judes!

OMEGA, *amb una ganyota de menyspreu:* Idiota!

ALFA, *començ dubitatiu:* Com mos presentem, doncs? ix? Senyors... × ... ix!, diguem... la que sempre fa nosa! (*Final entusiasta.*)

OMEGA: Sí, Xeix. Senyores... hem vingut a mo-les-tar.

ALFA: Tenim poder... tenim per-mís... tenim podersss...

OMEGA: Permís per entrebancar cervells... i si fa falta amb capipota, amb capipota!

LA CANDELERA: — i de l'es-cletxa de la muntanya en surten dimonis i dimoniets que abando-nen l'infern per venir a Barcelona i després s'es-campen per tot el món ... Amsterdam ... tot ... van disfressats de races futures... n'hi ha de més guapos que guapos...

Els JOANS han en-llstit l'elaboració de la forca i la posen dreta. Hi lliguen la corda. Ad-miren la feina feta. Pe-ten la llengua, ensumen, xuclen sonorosament saliva, xarrupen, xiulen sord, i el tal concert puja de to quan ALFA diu per primer cop ics i des-prés baixa però poc o molt va continuant fins que es digui.

L'ESMOLAT: M'agradaria enraonar amb un bou o amb un cavall. Estic molt descentrat.

LA CANDELERA, *a si matei-xa:* Al pa pa i al vi vinga metàfores....

L'ESMOLAT, *també pensa-*

rós: Contacte directe, amb l'esperit.

JOAN CENDRÓS, *clarament*: Nyam nyam.

ALFA: Respectable públic, aquí... × na Indestructible!

OMEGA: ... i això... × ... na Indomable!

ALFA: Mé, mé, mé (*pronúncia infantiloides o anal i fabeta de "bé"*) ... ma moolt benivolguda Icsss... (*Allarga la fi de la ics.*)

OMEGA: Gràcies, Xxeixxx... (*Allarga per tos dos caps.*)

ALFA, *entusiasmada*: Funciona, fun...ci-ona, Ics! (*Final sec, sense allargar res.*)

LA CAMPANERA, *tristament*: Un gos.

OMEGA: Uh! (*A tots i especialment a ALFA:*)

Som l'Alfa i l'Omega,

Xeix. (*Pausa mínima.*)

També.

El concert de sorollets es va apagant i fa la següent última flamarada:

ALFA *com si en següts el vol amb la mirada*: Mira, un borinot ros!

JOAN CENDRÓS, *amb ràbia gatesca*: Sssssss, ssssss.

JOAN BLANC, *ensenyant les dents amb ràbia*: Gggggggggg...(*g dura de "gue"*).

LA CAMPANERA, *vers*:

Els públics precés s'endrecen a Diana,

la voluntat és de Venus integra

(*Diu integra amb accent a la e, tancat.*)

L'ESMOLAT, *seriós, esdrúixol*: Íntegra!

ALFA, *fluix*: Bona sort.

LA CAMPANERA, *dura, marcant les tres síl·labes, l'accent de la e, el sentit d'entrega*: Intrega. (*Petita pausa.*) A quina hora plegues, de la feina?

ALFA, *molt contenta*: Bona sort, bona sort!!!

L'ESMOLAT: Feina, sí, de qualsevol cosa en dieu feina. A les deu.

EL DIRECTOR: Alfa... sí, Alfa; i, Omega.

JOAN BLANC, *gratant-se quasi a l'entrecreix amb posat d'anar-se a anar-se'n*: Vaig a fer punta al llàpit.

JOAN CENDRÓS: Nasti de nasti, tu et quedes aquí fins al final, ara, (*assenyalant a la forca, en xiu-xiu*.) que si no no cobrarem, capsirulo!

JOAN BLANC, *imitant l'entonació d'OMEGA abans però amb aire beneit*: ... capipota amb capipota!

JOAN CENDRÓS, *ària engolada*: Som imparables...!

LA CAMPANERA, *somniosa consirosa*: Amagats allà a la cova...

L'ESMOLAT: Què?

LA CAMPANERA: Aquella civilització que et dic que vaig trobar no és que fos una ciutat: era un ser viu amb potes, amb ales, amb antenes, amb ulls, amb mil moviments d'energia, de material, d'informació, d'idees, (*fruit*.) de sentiments...

L'ESMOLAT, *endevinant, alhora*: Una papallona!

LA CAMPANERA: Exacte, una pa-

Entra el DIRECTOR molt embalat i les assenyala de pressa amb el cap a 3/4 de 15 i dubta un instant però no s'equivoca...

... i quasi patinant, gira cua i se'n va igual de ràpid

OMEGA, *fotent-se'n*: Dimonis ajudeu-me!

LA CAMPANERA: Sí que potser l'amor és cec però té molta vista quan vol.

L'ESMOLAT, *gest de ser penjat i mirada a la forca*: I tira fletxes.

JOAN CENDRÓS: Una formiga! (*de quatre potes*.) ... amor meu... (*Clava plantofada a terra i la mata*.)

ALFA, *rondallística*: Això era i no era una ciutat...

OMEGA: Història vera.

ALFA, *endevinant*: Una papallona!

JOAN BLANC: Hè hè...

- pallona magnífica de colors delirants, l'arpa del camp. OMEGA *xiula o taral·leja el primer mig vers del Virolai (rosa d'abril) i empalma: Meta-mística!*
- L'ESMOLAT: És viva encara o...? Què se n'ha fet? ALFA: Sembla com si no hi fos.
- LA CAMPANERA, *que primer exagera molt la consonància de totes les consonants: La papallona ha tornat a tancar-se al capoll, (i després ho repeteix de normal:) la papallona ha tornat a tancar-se al capoll. Però tornarà a sortir, potser.*
- L'ESMOLAT:
 I allavontes serà un cuc!
 Es fa una esquerdada al capoll,
 fa una esquerdada a la muntanya
 i apareix un cuc enorme ALFA, ronca, rugint: Oi.
 futurista psicodèlic
 retorçant-se arrossegant-se, ALFA i OMEGA piquen de
 un ser viu, no dissenyable, peus i BLANC i CENDRÓS de mans.
 un ser viu arrossegant-se
 respirant de mil maneres OMEGA, punk: Oi oi oi!
- JOAN BLANC, *vers, picant palmes:*
 Com més ho vulguin veure, El picar de mans i peus
 menys ho podran viure, ha començat suara quan
 hehè hahà hohò hihí. apareix el cuc al vers de l'ES-
 MOLAT i acabarà suara quan
- JOAN CENDRÓS, *íd.:*
 Amb una sola falla OMEGA digui últim acte.
 crema tot i tothom,
 hohoni hohoni hohoni
 (riure dadà caló)
- JOAN BLANC, *picant rumba:* Calla Peret, calla Peret...
- JOAN CENDRÓS, *encara rient:* No calen ni terroristes. ALFA, molt sèria: Hop!
 OMEGA crida entre l'espetic de
 peus i mans: Últim acte! (AL-
 FA, fluix: — Últim altre!) (Es
 fa el silenci.) Els miracles de
 l'amor! (afegit més fluix i sos-
- LA CAMPANERA *comença dura:*
- Jo he crescut entre miracles

i l'he conegut, l'amor
o com se digui. Què és?

Només que de fregar-se els dits amb una persona —aquesta*—
i això sol ja és trobar-se
abocats a un abisme
que se'ns obre aquí davant
perquè se'ns obre endavant
l'eternitat, que som dos!

L'ESMOLAT:

El temps nostro vulgar i corrent,
el temps mortal, el temps desenamorat,
el temps

LA CAMPANERA,
impertèrrita i afirmativa:

El que vindrà —o no vindrà—,
el vertigen que ser dos
doni a tanta immensitat

L'ESMOLAT, *contudent:*

El temps és figura
d'eternitat detràs!

LA CAMPANERA, *absorta:*

Ah quin ser-hi, més intens!

És un sempre-volguer-ser-hi,

és un ser-hi i voler ser-hi

tot alhora, tot a dos...

Lo més alt de l'esperit

ve molt arrelat al cos.

Lo més alt de l'esperit

i s'hi arriba cos a cos

(*cridant i mostrant les mans afe-*
geix:)

amb aquests ulls!

L'ESMOLAT: Ai.

JOAN CENDRÓS, *al so del burro*
està malalt: Bregueu, bre-

pitós:) i alguns dels a(l)-
tres!

*JOAN BLANC: Qui, qui?

JOAN CENDRÓS, *nerviós, mala*
llet: Piu piu, piu piu...

ALFA, *contenta emocionada:* La ciutat de l'amor,
tu! Ai ai ai!

JOAN BLANC *el talla fent ti-*
sora amb dos dits i cri-
dant: Cinc segons!

OMEGA: Com a mínim!

LA CAMPANERA *clou la fra-*
se: endavant.

ALFA, *contenta i acusado-*
ra: Lull!

L'ESMOLAT: ¿Que som el
cul, de l'eternitat?

ALFA: Sí, o que tenim l'eter-
nitat de cul.

JOAN CENDRÓS, *serrant les*
dents: ... piu...

ALFA, *a OMEGA, com insinu-*
ant-se-li: Què me'n
dius? Eh? (*Mostrant les*
mans afegeix:) Eh?

OMEGA, *aconsellant-li a*
ALFA lo que ha de dir:
T'hi farà falta moltís-
sima tendresa i mol-
tíssima bondat, i vo-

gueu, ninetes...

JOAN BLANC, *entre idiòtic i engrescat*: ... que s'ha acabat, el carnaval!

L'ESMOLAT: O sigui que per una escletxa del capoll, euh, de la muntanya, sortirà, no sols Satanàs,* tota la trepa de satanets que ja corrien per Barcelona quan mossèn Cinto va estar a punt d'obrir-los una bretxa.

LA CAMPANERA, *bé*: A punt de desactivar el mal a base de perdonar els diables.

L'ESMOLAT: Sí, és clar, perquè sense els temptadors que et capgiren la cervellera la tirania, i l'acaparar riquesa, i la brutalitat, deixen de tenir cap gràcia: se'ls hi veu clarament, que no tenen cap gràcia. Fins els pitjors tirans es deprimeixen i ho deixen córrer, de fer de tirans, vull dir.

ALFA, *poema*: Ehem (*per centrar l'atenció que ara uns minuts centrarà ella*) Jejuix...

No...

Jesús era al desert i Satanàs

luntat, per bregar amb la veritat, perquè m'hi jugo jo, digues.

ALFA *ho diu*: T'hi farà falta per bregar amb la ralitat t'hi farà falta moltíssima tendresa i moltíssima bondat — i voluntat— perquè m'hi jugo jo —digues.

JOAN CENDRÓS, *ofestíssim escridassa en BLANC i aquest es burxa l'orella agitant ostentament el dit*: Què dius? que s'ha acabat el...!?

*LA CAMPANERA, *trista*: El maligne u.

JOAN CENDRÓS *no s'interromp d'escridassar ni en BLANC de burxar-se l'orella*: Que s'ha acabat el...!? T'he dit 70.800 cops em sents? que no me la facis, aquesta broma, ni en broma, perquè em mosquejo i no em fagis pujar la mosca al nas perquè perquè, perquè... (*Es va calmant.*)

OMEGA, *movent els llavis sense so*: El maligne u.

se l'emportà a una muntanya molt alta i
li mostrà en un instant tots els reialmes
del món i li explicà que ell disposava
del poder i la glòria com volia
i li digué

“et donaré
tot això si t’inclines i m’adores”
així mateix

OMEGA, *ahora*: “et dona-
ré tot això si t’inclines
i m’adores”

“et donaré
tot això si t’inclines i m’adores”
Jesús va dir “recula Satanàs”

OMEGA, *ahora*: “et dona-
ré tot això si t’inclines
i m’adores”

però els seus successors feren el tracte
—l’església, després, el signa, el pacte—

puix que adquiriren el poder i glòria
puix que adquiriren el poder i glòria
de què disposa Satanàs com vol
i arribà al punt el seu poder satànic

OMEGA:
Poder i glòria:
inquisició i foguera.

que 4 frares de la Vall d’Hebron
esbarraren el nom d’una muntanya
rebatejant la muntanya més alta

OMEGA,
mig senyant-se:
Jeronis.

—la que domina el pla de Barcelona—
amb les paraules que digué el diable:
“et donaré” però per acabar

de fotre traduïdes al llatí
de *tibi dabo*:
el Tibidabo.

OMEGA, *ahora*:
“et donaré”

(*Continua ella mateixa en prosa però pujant la potència
declamatorià:*) L’oferiment de Satanàs materialitzat aquí
(OMEGA *s’estira com una estrella que hom presentés*) en la
muntanya. I amb la ciutat als peus (OMEGA *s’assenyala als
peus com si fossin l’estrella de l’espectacle*): la temptació.

OMEGA, *bacil·lant*: Som la temptació... óh... óh... (*para en sec
i de sobte seriosament a ALFA*) ... som la ciutat que no fou
consultada quan se la discutien déu i el diable...

ALFA: En ralitat discutien d’enginyeria genètica.

JOAN CENDRÓS: Si no fos perquè em fa mal tot...

L'ESMOLAT: He trobat una recepta antiga d'un unguent que cura els desgraciats de la desgràcia i els dolents de la dolenteria.

LA CAMPANERA, *estranyada*: Te l'has trobada.

L'ESMOLAT: Sí, camuflada en un poema del 1252, provençal. Però també hi diu que els compradors potencials no en són els desgraciats ni els dolents, tu, sinó la gent valenta, o sigui, (*fa 1 amb el dit gros*) els de bona onda, (*dos dits*) els sincers de cor i (*tres dits*) els que estimen, a més d'altres persones més indecises o vergonyoses...

L'ESMOLAT i la CAMPANERA queden congelats o en suspensió col·loïdal durant el "cant" de la recepta, que es fa molt arrepenjat en l'expressivitat de l'expressió:

OMEGA: Si sabeu parar ment
jo vos diré l'unguent:
de núvols i de vent
gairebé tot, és fet,

ALFA: cançons amb instruments
hi posem, i bons sons,
(*el van preparant entre tots*)

JOAN BLANC: i crits d'escarabats

JOAN CENDRÓS: i quèntos inventats,

JOAN BLANC: merder, martell i trampa

OMEGA: i dringar de campanes
i coça de vedell
(*esbossa una coça enrere*)

JOAN CENDRÓS: i un pit de bleada

ALFA: i vent i brisa alçada

JOAN BLANC: i el cant de la calàndria,

OMEGA: color de vi

ALFA: i soroll de fregir

JOAN CENDRÓS: i dir mal del veí

- OMEGA: i hi afegim el greix
de 8 pedres de riu,
JOAN CENDRÓS, *brandant a dreta i esquerra*:
molts revolts, moltes tortes,
LA CANDELERA, *immòbil inexpressiva autòmata*:
amb mots d'amor fingits
JOAN BLANC: i xip-xaps de ribera
OMEGA: i el cant de la pastora
ALFA: i enredades de fira
OMEGA: i el plat amb el punyal
quan es fa en la fornal
ALFA: i el caminar
del pelegrí cansat
JOAN CENDRÓS, *brandant a dreta i esquerra*:
i tria entre dos asos
OMEGA: i — aires de cigró
JOAN BLANC: i brams de llebrer jove
JOAN CENDRÓS: i dolor de taló
ALFA: i cop de ganiveta,
flaire de cuina
OMEGA: i mal d'esquena (*finta de conclusió*)
i (*sec i emfàtic*)
llet de gallina. (*Conclusió vera.*)

*La CAMPANERA i l'ESMOLAT recuperen les potències i ell
refà idèntica sa darrera intervenció (menys el primer "sl"):*

L'ESMOLAT: camuflada en un poema del 1252, provençal.
Però també hi diu que els compradors potencials no en
són els desgraciats ni els dolents, tu, sinó la gent valenta,
o sigui, (*fa 1 amb el dit gros*) els de bona onda, (*dos
dits*) els sincers de cor i (*tres dits*) els que estimen, a
més d'altres persones més indecises o vergonyoses...
(*Tornen a quedar congelats o en suspensió col·loïdal
l'ESMOLAT i la CAMPANERA.*)

OMEGA: Ja està l'ungüent
pastat i fet.

(Interpel·la el públic:)

Si hi ha algú ben parit,
o autèntic, o amb amor,

ALFA: que vingui aquí amb nosaltres
a l'ungüent preciós

OMEGA: que és tan bo i tan potent
que en serà tot curat
amb un va i ve de mà

ALFA: Aquí mateix!

ALFA: i si vergonya els fa
se'l guarden per demà.

L'ESMOLAT, *que es refà (la CANDELERÀ no o no del tot) però
reprèn exacte a partir d'un xic abans, i va una mica em-
bolicat i embabauat* JOAN CENDRÓS, *aire d'ària, i fent*

(sobretot al final): més la r forta: Som els cantorrirs
de la classe mortaaa....

amb el fet, i refet,
d'atrevir-se, o no, a viu-
re la pròpia vida, triar
entre dos asos, o entre
dos milions, d'asos... o en-
tre no tenir mai ni un as
i no tenir mai ni un as...
indecisió o vergonya,
cosa, molt diferent de la
d'haver-se ja un llançat
a fons a NO viure la prò-
pia vida, m'entens?,
l'haver-se ja deixat em-
presonar per un perso-
natge qualsevol que
oculta la falta de perso-
natge rere la qual es pot
trobar ben arrupideta,

ALFA: ¿Qui corregeix els correc-
tors i qui programa els pro-
gramadors, qui vigila els vi-
gilants, qui especula amb els
especuladors, qui rega els re-
gants, qui dissenya els
dissenyadors, qui dirigeix el
director, qui regeix el rei, qui
apunta a l'apuntador?

ben invisibileta, la persona en qüestió, i dic ben dit, sí sí sí, en qües -ti-ó,ti-ó, ti-ó (*molt lent, penjat de les síl·labes, i de sobte en mala llet amb les dents segades i fent el gest sec de dallar amb la mà*): caga torró!

JOAN BLANC, *a si mateix, esparverat, escandalitzat*: Imagina't un somni que no hi surti jo!

L'ESMOLAT: Jo no estic clavat enlloc, mira (*gest de volar movent els braços*).

LA CAMPANERA: Hi ha moltes formes i maneres, i llivells, de conversar amb l'esperit i de saber qui mana.

L'ESMOLAT, *distret*: Què mana?

LA CAMPANERA, *en sec ben desperta i enèrgica*: Que està prohibit espavilar-se o què? (*Petita pausa*.) Si no ens desclavem d'aquestes putetes creus...

OMEGA, *amb la veu fa un redoble de timbal acabat en cop de plat*: rrrrrrrrrrrrr—cxxxx!!!

JOAN BLANC, *a en CENDRÓS*: Prepari la xarxa, compare, que ve peix.

JOAN CENDRÓS, *confusament (=fent neutra la vocal o menjant-se-la)*: ... ny'm ny'm

Pausa.

LA CAMPANERA *cavil·la i medita i a la fi parla com endevinant-s'ho o descobrint-ho*: Ni ben bé àngels, ni del tot del tot dimonis, són, avui, (*remarcant*;) els d'avui.

ALFA *prega mans juntes mirant el cel i pica impacient amb la punta d'un peu, tanca dents, obre llavis*: Esmolaat!

L'ESMOLAT, *capficat, compta amb els dits*: L'òrbita passa una miqueta abans de tres quarts i mig a quaranta-un grau i s'atura aquí. Bé. Aleshores... pim pim. (*Queda absort.*)

OMEGA, *el consell va per l'ESMOLAT però el diu cara a la sala*: La maquinària... (*en xiu-xiu:*) engega-la!

ALFA i OMEGA sempre tenen un punt optimista i un toc de felicitat àdhuc quan s'angoixen una mica tal com acaba de succeir

JOAN BLANC, *burro, tancat, inflexible*: No no no no i no per aquí nnno. No no no no i no per aquí nnno.

JOAN CENDRÓS, *com qui dirigeix la maniobra d'un cotxe, fent senyal que vingui, que s'acosti*: Tal com va! Va bé! Tira, tira!

*A poc a poc els JOANS s'apaguen una mica.
L'ESMOLAT es grata el turmell. Està a la lluna.*

LA CAMPANERA, *òbvia*: Els pobres que visquin a casa dels rics sense pagar res i fora problemes! És la llei.

ALFA: Tenim poder... tenim permís... tenim podersss...

OMEGA, *referint-se a l'ESMOLAT*: Guapo, rebonic!

LA CAMPANERA, *primer fa gest de cantar però ho diu parlat i serè*: Cada dia t'estimo més.

L'ESMOLAT: Ara plou?

ALFA i OMEGA, *animant l'ESMOLAT*:

—Ai, nen, que tu cures tots els mals!

—Apa-li, poderós! —Ànsia!

—Remostra la teva força, home!

(i *acompanyat amb repicar de palmes*;) —Està marcat, està marcat!

LA CAMPANERA, *crescendo*: A les 10 quan pleguis t'espero al 2n revolt del laberint i ens la muntem allà mateix. O a les 3 creus del park —a dalt—. O a la muralla del castell. O a l'esclotxa del Tibidabo, allà, pel camí de l'Observatori!

JOAN BLANC, *to d'ambulància*: Guing gang guing gang

OMEGA, *fluix, però animant, a l'ESMOLAT*: Au! au! au!

L'ESMOLAT, *en elocució normal*: Cada espècie que desapareix és una pista menys que tenim.

JOAN CENDRÓS, *fúnebre*: Brrbm bm bm

LA CAMPANERA: Què vols saber, amor meu?

ALFA, *fent pistola dels dits*: Pam pam, pam.

L'ESMOLAT, *to normal, neutre, el començ és interrogatiu i la fi afirmativa (no ho diu a ningú en concret)*: ¿Per què he de fer aquest personatge ara aturat i indecís quan tinc tota la velocitat i tota la força elevades al quadrat (*fa el "mans enlaire"*) i sense moure'm de lloc.

LA CAMPANERA, *endevinant*: 42!

ALFA, *animant i corroborant*: Un volcà!

L'ESMOLAT, *a la CAMPANERA emprenyat*: A prendre vent!

OMEGA, *en xiu-xiu*: La maquinària...!

JOAN CENDRÓS i JOAN BLANC piquen mà contra mà, se les estrenyen, estil bàrbar, i tenen el diàleg següent, on l'un és L'UN i l'altre L'ALTRE o viceversa.

L'UN: —Bona feina, avui.

L'ALTRE: —Caca de la vaca, si vols que t'ho digui.

L'UN: —Saps què, petroli i un misto!

L'ALTRE: —I a parir panteres, què carai!

LA CAMPANERA: Els dimonis del 19 dinaven, i s'hi fotien uns

senyors banquets a vegades, als xiringos de la platja, a la Barceloneta, com déu mana.

OMEGA, *el primer tros, fins als suspensius, en valencià*: Tenim permís per capgirar cervells... i si fa falta amb amor de primer ordre, amb amor de primer ordre.

ALFA: Sembla una paraulota, d'alguna víscera, ordre, orde.

L'ESMOLAT: Deia que morir seria tancar els ulls i quedar-te somiant per sempre més, i no saber mai més que estàs despert.

BLANC i CENDRÓS fan "quins ous" gronxant una mà en pinya amunt i avall.

ALFA, fregant-se els braços amb fred: Brrrr.

LA CAMPANERA: Nanai, somia el cos, i sense cos ja em diràs que somiaràs...

L'ESMOLAT: Sense cos no, amb el cos esmicolant-se fins a quedar transfós o transfús en l'univers... llavors somiem amb el cos de l'univers, tota la ralitat...

A més, *(s'agafa la roba)* la matèria prové del somni, o si no, d'on ha sortit? El cos és un somni.

ALFA: Vinga, Xècspir, fol-li! (animant)

LA CAMPANERA: Sí, clinc *(ganxo negador amb el dit)*. Mira *(alçant els colzes)*: toca.

L'ESMOLAT *l'agafa per l'última costella, quasi a la cintura, i no la deixa*:

Mm, estic somiant.

LA CAMPANERA, *dolça*: On va, aquesta carretera?

JOAN BLANC: A Berga.

OMEGA *xiula*: Fiu!

JOAN CENDRÓS: A Castell de Bocs.

Els 2 JOANS ho diuen fent uns morros que ja els hi queden per arreu.

- L'ESMOLAT, *que té agafada la costella a la CAMPANERA*: A casa meva, dels avis en amunt, besavis, rebesavis, tots...
- LA CAMPANERA: Què?
- L'ESMOLAT: Tots morts.
- LA CAMPANERA: Deu ser hereditari, també.
- ALFA, *rondallística*: En un sol àtom* de l'unghla del dit petit del peu esquerre+... (*To de començ de rondalla, sí, però ja es veu que no continuarà.*)
- *JOAN CENDRÓS *imita soroll de pet*: Pddd—
- +JOAN BLANC, *abatut*, a CENDRÓS: Sabries fer, una espadenya?
- L'ESMOLAT: Al principi de l'obra deia que ni cagava i ara em surt amb l'himne a l'amor... (*Deixa anar la CAMPANERA i interiorment avança.*) Sempre i des de sempre qui mana són els de l'esquerra, i els qui vivim de viure quan el dia és el dia.
- JOAN CENDRÓS, *menyspreu a l'ESMOLAT*: Patisser! (*Pausa. A BLANC:*) La cosa està que bufa.
- Els que figura que manen no manen perquè estan completament manats ells pels saltirons, tu, són faves comptades, mal! comptades.
- JOAN BLANC, *xafat*: Perquè ha arribat el dia.
- Tens raó: tenies raó. (*Amb ràbia:*) Jo també crec en els miracles. I quasi bé en res més.
- OMEGA, *fervorosa*, a l'ESMOLAT: Així, puja, puja més amunt!
- LA CANDELERA: Hi ha mil formes
- ALFA: Lo que ella vol no és un gos, són dos i 7 o 8 gats i la cabra amb el cabró i la cabreta i gallines pertot i burros i

- i maneres i llivells
d'anar obrint pas a l'es-
perit i de saber qui
mana he dit.
- L'ESMOLAT: Només ens que-
dem nosaltres a nosal-
tres.
- JOAN CENDRÓS: Com els
avis, com abans, galli-
nes pertot i vinga mer-
da, beurq.
- LA CANDELERA: En diuen sentiment de calcular les conseqüèn-
cies del sentiment en qüestió tió caga torró. (*Lo del torró
en to de súplica irònic.*)
- JOAN CENDRÓS: Ny ny ny.
- L'ESMOLAT: Més val fes-te fotre que fotre festa, segons com.
(*Contudent:*) O què?
- JOAN BLANC, *a en CENDRÓS, tris-
tament:* Saps fer formatge?
- LA CAMPANERA: ¿Menjar rescalfat, els mateixos sempiterns mots
encreuats, tirar de veta, l'amor?
- L'ESMOLAT: Fa por l'amor,
i l'ataquen amb exèrcits
comandats pel pànic.*
La tirania de l'opressió
comença així envoltant
l'amor de prohibicions.
- *OMEGA: — Rara fúria!
*JOAN BLANC: — Pànic fred i
intel·ligent, ei!
*ALFA: — Cor salvatge, Esmo-
lat! Envoltant-lo, de prohibi-
cions, perquè el que és l'amor
en si no es pot privar. Nyaca.
- LA CAMPANERA: Què raones? És que estàs casat o què?
- L'ESMOLAT: No. Quan te m'acosto sóc el raig de llum que tra-
vessa finament el vidre i alhora la pedra de la pedrada que
el fa volar en mil esclats, si vols que t'ho digui. No, la
veritat: tinc dugues dones. A cada port.
- LA CAMPANERA, *molt tendra, oferint-se:* No en voldries pas una
tercera?

Sobre aquests mots en CENDRÓS llança la muda interjecció del dit del mig.

- L'ESMOLAT: Com deia aquella clepsa de l'antigor, tant de progrés i tanta història i que encara no hagi sortit un savi amb una substància que alimenti de franc!
- LA CAMPANERA: Quina clepsa?
- ALFA: Emili Vilanova. Té una plaça.
- OMEGA: És d'ara del temps dels saltirons.
- LA CAMPANERA: Do'm un altre didalet d'aquells, ara qu'ho dius.

Gran pandiculació muda de JOAN BLANC.

- L'ESMOLAT: T'ha agradat, eh? Tant que renegaves... Té. És de collita pròpia: ell mateix es sembra, es cull, i tot.
- LA CAMPANERA: Gluc. (*Ni l'ESMOLAT ha fet el moviment de dar-li ni ella fa el de beure, només ho diuen. El tragueta la deixa tocadeta, emperò, i delira un xic:*) Li diuen fàl·lic a tot allò que recorda una vagina, per exemple (OMEGA: — com ara): pistola, (OMEGA: — guardiola), (ALFA: — corriola), formatge de bola, (OMEGA: — la punteta de la titola), (ALFA: — ampolla pocacola), ous a la cassola, (OMEGA *fa com qui rasca una mandolina:* — música mandola), in-advertida trola, (ALFA: — el vent que udola), ... i el caragolinet que definitivament se'ls hi descaragola, tu! (*Se li espassa de sobte el col·locó i torna a la "normalitat":*) Tu de quin signe ets?
- L'ESMOLAT *s'ho pensa seriosament*: Jo... sóc... doncs... més aviat dels signes senzills de la mà, sóc: hola (*fa hola amb la mà*), vine (*vine amb la mà*), sí, sóc d'aquest signe (*torna a fer vine*)... Totes les coses fortes que m'han passat, bones o dolentes però fortes, importants, han tingut a veure en algun moment crucial, d'alguna manera decisiva, amb aquest signe de vine (*li fa ella a ell*). Tanmateix.

L'ESMOLAT queda provant altres gestos: l'ui ponderatiu espolsant la mà, el no brandant l'índex, el bla bla obrint i tancant l'índex i el polze a tocar dels llavis, i mentrestant la CAMPANERA se li acosta atacant-lo provocativa a la primera estrofa del poema següent:

LA CAMPANERA:

Com que existeix ser més guapo que guapo,
molt més segur que la seguretat,
i acumular molta inexperiència
i anar venut de tant no vendre's mai,
(*primer reverenciosa i després seductora a la segona estrofa:*)

mestre d'amor, ensenya-me'n, d'aprendre
prò aprèn-ne amb mi, entrem al desempar
i anem tots dos amunt a descobrir-nos:
veurem el lloc on no hi ha res trencat
(*i sèria al final de tot:*)

quan tot et torni a rebotar de zero OMEGA,
i sols t'ajudi en l'abraç l'abraç. *to de roc, o barroc:*
(*pausa i més flux:*) Potser... there is no help, kiss me
L'ESMOLAT, a la CAMPANERA:

Només viatjo en les teves paraules
com la guitarra entre el guitarrista
la flor no sap l'olor que fa, mestressa,
d'això som fets els somnis, vós i jo
(*el "vós" dirigeix o assenyalant a algú concret i qualsevol del públic; i pausa mínima abans de continuar*)

L'aigua arrossega les pedres
i la llengua què diu?

L'aigua arrossega les pedres JOAN BLANC,
i la llengua què diu? *mirant de ci de lla estranyat:*

L'aigua arrossega les pedres Ha desaparegut una cadira.
i la llengua què diu?

LA CAMPANERA, de reüll però concloent:

L'aigua arrossega les pedres
i la llengua què, diu o no diu?

L'ESMOLAT: Espera notícies.

Prepara els canvis del concepte.

Ara com ara, perquè ens treguin les castanyes del foc con-
fitem en tota una penya de llops i guilles que tresquen per
Collserola i fan incursions de baixar a la ciutat, de tant en
tant, amb les fletxes untades amb la consciència (*diu "consciència" amb un plaer quasi pervers en cada una de les seves cinc síl·labes*) de l'amor. Més de tres i més de quatre ovelletes n'han encomanat, ja. Pots comptar. I les que s'emporten! Ja te'n pots imaginar els símptomes: enamoraments multiformes; la pura feina d'anar fent les coses que s'han de fer; la música, també; i néixer milionaris, tots, milionaris d'àtoms. D'aire! Tothom. De tot el que fa verament falta.

LA CAMPANERA: L'imperi dels imperis és molt autoritari, saps, i no ho permetrà, que l'ensorri ningú: s'ensorrarà ell, si de cas.

OMEGA: Xiulen vents terribles.

L'ESMOLAT: L'aventura, allò que es diu l'aventura, no ha de córrer per'quí (*signa l'escena*) sinó per'quí (*signa la sala*), oi?

LA CAMPANERA: No ho sé noi.* *L'ESMOLAT, *flux*: Ni jo.

Tot és u. Tota és una, l'aventura.

De quin signe has dit que érets?

L'ESMOLAT: Jo? ... mm... del gat que miola, (ALFA: — de l'estel com vola,) (OMEGA: — del nadó que es desconsola,) de l'estadística que s'extrapola, (JOAN CENDRÓS, *fortent-se'n tristament*: — del cuc de l'escarola,) (OMEGA: — de la noia tota sola,) no ho sé. (*I exasperant-se, amb un cop de peu a terra, o "que ho sembli"*;) No ho séé, Campanera.

ALFA: Petroli espiritual.

JOAN BLANC i JOAN CENDRÓS,

OMEGA: Xorrades.

cada cop més emmurriats i apagats farfullen

entre dents: Bunga bunga
bunga. Bunga bunga bunga
(— *ad libitum*)

L'ESMOLAT *i* *ahora* JOAN CENDRÓS:
(*sospir abatut*) No farem No farem res. (*Cabreig exasperat.*)
res.

Pausa.

L'ESMOLAT: O sigui que dius ALFA, *a* OMEGA, *com demanant-*
que hi ha una esceletxa *l'hi:* Omega, la contrasenya
a la ralitat i que s'hi pot del caos.
anar-hi a viur'hi... OMEGA, *encertant-la:* Ego!

LA CAMPANERA *amolla un*
vers sol:

Independents dels límits
dels països...

(*I després va en prosa:*)

El poder i la glòria
oferts des d'aquí dalt de
la muntanya (*assenya-*
la en la direcció del
Tibidabo) pel saltiró
núm'ro u,* amb l'aldarull
que mouen ni se'n
cosquen de la nostra
força de felicitat, enten-
tens?, que és una cosa
molt més ben lligada
amb els orígens dels orí-
gens... (*i seductora o*
diguem oferint-se) ...
vols comprovar-ho?

*JOAN CENDRÓS, *cavernós:* Sata-
nàs.

L'ESMOLAT, *a sa bola, i més* LA CAMPANERA, *a si mateixa:* Un
i més fluix, fins que el salvapantalles! (*I a ell, mi-*

“bup bup” el retorna: Supremacia de l’esperit, supremacia de l’esperit, supremacia de l’esperit, su...

rant-se’l tendra:) Bup bup. (*Cosa que desencalla l’ESMOLAT.*)

Pausa de dècimes.

LA CAMPANERA: En els temps més reculats ja existia, el pa amb tomàquet, però després, quan l’Atlàntida es va enfonsar, el tomàquet va quedar allà i el pa, aquí.

L’ESMOLAT: Van no complint-se amenaces, tu. Quin dia som?

LA CAMPANERA: L’u del gran pet d’on sorgí la matèria, el bacteri, la figuera de moro, la Maria Sebastiana, tot. No. Som el dia del judici. El famós judici final, avui.

L’ESMOLAT, *escèptic*: Fa temps que dura això?

JOAN BLANC: BUUM!

OMEGA: Marit i muller, per cert, la matèria i el bacteri. (*JOAN CENDRÓS badalla.*)

JOAN BLANC *maquinal*: Vinrà qui haurà fet servici, hihí, hihí.

ALFA *comença comptant amb els dits*: A veure... tres... dimecres... cinc... sí... uns... 70 mil anys... euh... 70 milions, d’anys, això... em penso... sí...

LA CAMPANERA, *rêveuse, potser*: El paradís són els altres.

L’ESMOLAT, *volguent-la*: Ho dius de veritat?

LA CAMPANERA, *índex admonitori alçat*: Ni t’ho pensis!

Terreny de cacera reservada.

JOAN BLANC s’adorm.

L’ESMOLAT: Do’m una mà, morena. (*Ella li dona la mà i queden agafats.*) Saps el camí?

LA CAMPANERA, aixecant la mà amb la d'ell agafada: A la mà, el tinc escrit.

ALFA, badallant i alçant un braç ben amunt: L'última aren-gada! (S'adorm.)

L'ESMOLAT i la CAMPANERA comencen alhora i a l'adonar-se que l'altre també ha començat paren en sec — alhora: Doncs jo — (Minimíssima pausa i tots dos alhora repre-nen:) No, digues, digues tu.

JOAN CENDRÓS s'adorm i OMEGA s'adorm.

L'ESMOLAT, que li deixa anar la mà, però de bon rotllo: No, tu, tu.

LA CAMPANERA: No, re... que em va agradar molt com vas amanir l'amanida, l'altre dia. Què hi vas posar?

L'ESMOLAT: Pf. Sal, i oli.

NEGRE O TELÓ O COM SIGUI

LA VEU DEL DIRECTOR: No! No! Ei!
Dic! Dic!Ei!
Falta una cosa!

ALFA, obrint un ull i picant amb una mà a terra: Que s'ho repensen!Ei! Que falta una cosa!

*DES-TELÓ O LLUM O
COM SIGUI*

LA CAMPANERA, agafant molt delicadament i bé l'ESMOLAT pel colze: I tu què anaves a dir?

L'ESMOLAT, mentalment perdut, o a la lluna: Eeh... què era? Qui soOOm?

Mentrestant algun dels adormits respira sorollosa-ment i llargament i el badall acaba en un sonor sospir de benestar just abans que l'ESMOLAT digui que "qui som?"

NEGRE O TELÓ O COM SIGUI

EL DIRECTOR, *off, fluix, lluny*: Ara sí.

Vides de tants
Psicopatologia
de la vida quotidiana

Joan Castells
Albert Mestres

Aquesta obra va ser estrenada el 2 de juny del 2003 al Teatre Prado de Sitges dins del Festival Sitges Teatre Internacional, i va representar-se al Teatre Tantarantana de Barcelona al juny i juliol i a la Sala Beckett de Barcelona al novembre sota la direcció de Joan Castells, ajudat per Núria Inglada, amb escenografia i il·luminació de Paco Azorín, vestuari de Berta Riera i interpretada per Francesc Albiol-Salva Artesero, Gemma Brió, Juan Carlos Martel i Fina Rius.

PERSONATGES

JO: BET, MARTA, NÚRIA, CRISTINA, ASSUMPTA.

ELL: DR. SOLER, FREDDY, EUDALD, JOSEP MARIA, MARC, ROBERT.

ELLA: LÍDIA, MONTSERRAT, ISABEL, PEPA, GLÒRIA, ANNA.

L'ALTRE: ÒSCAR, JOAQUIM, TONI, MON.

La dramaturgia d'aquesta obra va ser pensada per a dos actors i dues actrius, però la mateixa estructura narrativa pot servir per a un grup més ampli. Només cal repartir les rèpliques d'una altra manera.

1

Els quatre actors són a escena. Jo té un llibre a la mà.

Jo, *al públic*: Albert Mestres, Vides de tants. Actors: jo, ell, ella i l'altre. Índex: Acte mancat, Lapsus, Errors, pífies i planxes, Nombres, Record d'infantesa, Oblit. Diu la Bet: (*llegeix*:) Tot va començar el dia que vaig anar a buscar el Josep Maria a la seu del partit, però ell havia de quedar-s'hi fins tard amb el Segimon Gai, el secretari general, i l'Òscar va oferir-se per acompanyar-me a casa. El Josep Maria, encantat, pobre. La qüestió és que l'Òscar, un jove escalador del partit amb més barra que altra cosa, m'anava al darrere. El nano aquest, un exemplar de mascle morè com una mala cosa, un tros de tio bo, vaja, ho havia intentat tot, sense resultat. Vam anar a El Dorado. Durant el sopar la conversa era avorrida a

mort, ja que em cansava l'interminable desplegament de paraules i gestos suposadament seductors de l'Òscar i més suats que l'anar a peu. Jo gaudia amb el menjar però els meus badalls eren cada cop més ostentosos, i això em preocupava moltíssim, ja que tinc dos queixals corcats a la part de baix que són el primer que es veu quan obro la boca. El noi m'explicava, el presumit, que aquell matí s'emprovava uns texans en una botiga de L'Illa Diagonal.

2

Acte mancat

Jo i ELLA, *al públic*: Acte mancat.

ÒSCAR és a l'emprovador d'una botiga de L'Illa Diagonal i es posa uns texans. Sona el mòbil.

ÒSCAR: ¿Sí?

LÍDIA: ¿Òscar? ¡Hola! Sóc la Lídia.

ÒSCAR: Ah, hola, reina. Ho sento, encara no està a punt. Hauràs d'esperar-te un parell de dies més.

LÍDIA: Ok. He començat a fer una mica de càsting, per això.

ÒSCAR: Jo de tu m'esperaria.

LÍDIA: ¿Saps la Marta?

ÒSCAR: ¿Quina Marta?

LÍDIA: Clar, el nen coneix Martes a palades, i massa que les coneix ¿no?

ÒSCAR: ¿Que estàs gelosa, maca?

LÍDIA: La Marta vull dir l'última Marta, la Fonoll, la de *Poder de família*.

ÒSCAR: Ja no la veig.

LÍDIA: ¿La Marta o la sèrie?

ÒSCAR: ¿De què vas, nena?

LÍDIA: ¿Podria estar bé, no? Vull dir per a la noia que cau.

ÒSCAR: Pse.

LÍDIA: Això és perquè vaig trobar-me-la l'altre dia a L'Escrivà. Ens vam fotre una paella. Jo anava a dinar i ella estava sola en una taula, o sigui que vaig asseure-m'hi. Quin remei. Què vols, tampoc podia ser antipàtica ¿no?

ÒSCAR: Pse.

Una taula d'un restaurant. LÍDIA i MARTA cruspint-se una paella.

LÍDIA: La qüestió és que va començar que si patatim que si patatam i va començar a enredar-se amb jo què sé quin rotllo del sexe i la psicologia i la sexualitat dels objectes. Massa ¿no? És que la tia estava llegint jo què sé quin llibre d'aquests rars. Per exemple, va dir la Marta...

MARTA: Per exemple la història de l'altre dia del tiet Joan. El tiet Joan, el germà del papa, va casar-se amb una dona guapíssima, la Lluïsa, però la Lluïsa va suïcidar-se fa anys. Va ser un cop molt dur. El tiet Joan va sentir-se'n culpable i va agafar una depressió de cavall. O sigui que ell no va voler casar-se mai més. Moltes vegades, els diumenges, quan dinàvem tots junts a casa els avis vaig fer-me tips de sentir el papa, la mama i els avis discutint del tiet Joan.

ELL i L'ALTRE, *parodiant la veu del papa, la mama, els avis*: Que no hi ha manera de trobar-li una noia com cal. Que s'ha tancat com una ostra. Que no en vol ni sentir a parlar. Que només s'ho fa amb pacients casades i després passa el que passa.

MARTA: I així. És que el tiet Joan és metge. I resulta que jo m'hi avinc molt amb el tiet Joan i vaig a veure'l sovint. Un dia no fa gaire vaig anar a visitar-lo i vaig trobar-me'l al

rebedor com un estaquirot mirant tot capficat els trossos d'un gerro trencat. ¿Què hi ha, tiet? ¿Què és això?, vaig dir.

LÍDIA: Va dir la Marta.

MARTA: Vine, filla, que t'ho explicaré tot, va dir el tiet.

LÍDIA: Va dir la Marta.

MARTA: Aquell dia la secretària no hi anava fins a la tarda, o sigui que va tancar ell mateix la consulta i vam anar a la cuina americana, que té la consulta i el pis al mateix lloc, saps.

LÍDIA: Va dir la Marta.

MARTA: Va fer cafè. No et pensis, Marta, filla, no és fàcil d'explicar, va començar el tiet Joan.

LÍDIA: Va dir la Marta.

DR. SOLER i MARTA, *la veu d'ambdós s'encadena fins que només sentim la veu del DR. SOLER*: Ja saps que fa més de deu anys que va morir la Lluïsa. Que si ho sabia.

LÍDIA: Va dir la Marta.

DR. SOLER i MARTA: Des de llavors ja no he volgut tornar a casar-me ni tenir afers seriosos. No tant per continuar fidel a la Lluïsa, que jo estimava amb bogeria, com perquè a ella la vaig fer tan desgraciada. No sé com, però sé que va ser així, i no vull fer desgraciada cap més dona. Però, és clar, un no és de pedra, tu ja m'entens. O sigui que tots aquests anys no he pogut evitar, no t'escandalitzis, embollicar-me amb algunes de les meves pacients sempre que hi ha hagut... com ho diria... que hi ha hagut una atracció mútua important.

MARTA: A ell no li vaig dir res...

LÍDIA: Va dir la Marta.

MARTA: ... però poc no ho sabia ni res, jo.

DR. SOLER: En el fons el problema és que sóc massa exigent. La meva dona ideal, la dona que podria resistir el record de la Irene, no existeix. Hauria de tenir una bellesa que no és d'aquest món, una bellesa etèria, no ter-

restre: que no pogués trencar-se. Tot això que t'explico, per això, no ho havia pensat fins avui i ara veuràs per què. ¿Has vist aquell gerro trencat?

Casa del DR. SOLER i un gerro amb el qual jugarà tota l'estona. El DR. SOLER rep la visita de MARTA. Des de la taula del restaurant LÍDIA segueix l'escena sense deixar de cruspír-se la paella.

DR. SOLER: ¿Has vist aquell gerro trencat? A mi m'agradava molt. No valia gaire cosa, però em tenia el cor robat. El problema és que me l'havia regalat la Hilde Platz entre altres coses, algunes de molt més valor, com un tallapers d'or o uns botons de puny amb brillants, en moments de passió. La Hilde aquesta és una dona menuda i morena molt sensual, amb perdó. No riguis, no.

MARTA: Em trencava de riure aquella manera de dir-ho,

LÍDIA: Va dir la Marta i encara va riure.

MARTA riu.

DR. SOLER: Sempre venia a la consulta per coses insignificants i no va costar-me gaire adonar-me que buscava marro, amb perdó.

MARTA: Ai, per favor, tiet, calla, que em moro, vaig dir.

LÍDIA: Va dir la Marta.

DR. SOLER: Com que era una senyora casada vam tenir una petita història. Però la cosa va complicar-se quan la Hilde va començar a trucar-me sense motiu i a presentar-se sense més a la consulta. Va començar a fer-me la vida impossible amb retrets i trucades. Em perseguia nit i dia. Vaja, era tan evident que estava desequilibrada que vaig encomanar-la a un col·lega amic, el doctor Rovira Blanch, que s'ocupa dels terrats. No riguis, no.

MARTA: Em va fer riure aquella paraula.

LÍDIA: Va dir la Marta i realment és díver ¿no, Òscar?

DR. SOLER: Discretament vaig posar-me en contacte amb una germana de la Hilde i vaig tornar-li els regals que m'havia fet. Però, ah, hi havia el gerro. Valia poc, ¿i era tan bonic! Vaig estar dubtant. Em deia: Quedar-me'l és una falta de delicadesa com una casa i un atemptat al meu codi de conducta. No, no riguis. Però no veia la manera d'embolicar-lo sense que corregués perill de trencar-se, ¿i era tan bonic! Vaja, allò que van passant els dies i al final es va quedar aquí al rebedor.

MARTA: El tiet estava tot compungit, ell, pobret.

LÍDIA: Va dir la Marta.

DR. SOLER: Hi havia un altre problema, per això. La Hilde m'havia deixat a deure una quantitat important en concepte d'honoraris. Vaig estar rumiant deixar-ho córrer, sobretot per això del gerro... No em sembla ètic, per això. No són els diners. És una qüestió de principi. S'ha de distingir entre les coses. Una cosa és l'amor i l'altra la professió.

LÍDIA: A més a més, seria com si li hagués pagat, ¿no, Marta?, vaig dir jo.

DR. SOLER: Vaig anar doncs a veure el meu advocat i hem tirat la cosa endavant. Però no és tan senzill, i a mesura que el procés avançava cada cop ho veia menys clar. Estrictament, si reclamo els honoraris no puc retenir cap objecte procedent de la demandada, i encara menys si el que vull és separar netament la relació personal-professional. Però d'altra banda la Hilde me n'ha fet tantes de tots colors que puc considerar-ho una compensació. A més a més, és ridícul, la meva minuta puja cent vegades el preu del gerro. ¿Però i si el marit ho sap i va pel penal? És absurd tot plegat, Marta. La qüestió és que ahir van venir a sopar els Esteve, uns vells amics. No els coneixes, no. Ell és de la meva promoció, i ella, la Caterina, s'havia fet molt amiga de la Lluïsa. I per

això no vaig resistir la temptació de comprar un ram de flors. Mira, veus, aquestes d'allà.

MARTA ha tornat a ocupar el seu lloc a la taula del restaurant. El DR. SOLER segueix parlant com si MARTA encara fos davant seu.

MARTA: Va dir el tiet assenyalant uns clavells mig marcits sobre el canterano del rebedor.

DR. SOLER: Vaig posar-les al gerro aquest dels daixonsis i vaig col·locar el gerro al centre de la taula del menjador. Aquesta. Vam sopar i tot això, i tot la mar de bé. Però arriba aquest matí i en anar cap a la consulta m'adono que el gerro encara és al menjador. Avui la Vicky no ve fins a la tarda, saps. O sigui que l'agafo i el porto al canterano del rebedor. Però llavors penso que hauria de canviar l'aigua de les flors i llavors trec les flors i les deixo al canterano i llavors agafo el gerro i pam. A terra. Jo, Marta, jo que sempre vaig amb tot el compte del món i que no he trencat mai un got, jo vaig i em cau el gerro i es trenca. Em quedo allà glaçat i sento una consternació enorme i una angoixa aquí al pit. I llavors em dic: Calla, que els trossos són prou grossos i encara els enganxaràs. I llavors n'agafo un parell de terra i els encaixo i veig que sí, que en efecte són prou grossos i encara els enganxaré i reconstruiré el gerro tan bonic, llàstima de gerro. I llavors va i em rellisquen de les mans els trossos. A mi que no he trencat un got en ma vida. I va i em rellisquen i s'esmicolen a terra en mil bocins. I llavors curiosament he sentit un gran descans i m'he adonat que aquell gerro dels daixonsis no em deixava viure ni reclamar amb la consciència tranquil·la els honoraris. I llavors has arribat tu. ¿Tu creus que és un casual?

LÍDIA i MARTA encara mengen la paella.

MARTA: ¿Ho entens, Lúdia...?

LÚDIA: Va dir la Marta.

MARTA: El vas aquell era el símbol de la feminitat. És un recipient, amb aigua i d'on surten flors. És la matriu quan hi estàs a dintre, entens, amb el líquid amniòtic i tot allò, i tu ets la flor que surt.

ÒSCAR ha seguit tota la conversa per telèfon.

LÚDIA: Massa ¿no, Òscar?, el llibre aquest de la Marta. És massa. O sigui, aviam, el gerro és les dones ¿no?, i el tiet de la Marta se n'apropia. Són les dones casades. I són la bellesa, que ha de robar. I els trossos són les relacions del tiet de la Marta amb les dones, que estan fetes miques, perquè en el fons ¿no? encara hi havia la Lluïsa que va suïcidar-se i ell se'n culpava. I llavors ¿no? com que la Hilde...

ÒSCAR: ¡Per l'amor de Déu, Lúdia!

LÚDIA: Vull dir amb tot això que a la Marta li aniria de conya la noia que cau.

ÒSCAR: És increïble, reina, es nota que no pagues tu la factura. Au, adéu. (*Disconnecta el telèfon. LÚDIA també.*)

3

Lapsus

JO i ELL, *al públic*: Lapsus.

BET, *al públic*: Mentrestant, jo triturava les profiteroles amb xocolata calenta (¡mmmh!) i l'Òscar obria la segona ampolla de Monopole lluint el Zapata d'or.

*Una taula d'El Dorado, on han sopat ÒSCAR i BET.
BET tritura profiteroles.*

ÒSCAR: ¿Coneixes el Freddy?

BET: ¿El germà del Pepon?

ÒSCAR: No, aquell tio que sempre ensopagues a totes les *parties* amb pinta de Julio Iglesias mafiós.

BET: No hi caic

ÒSCAR: Sí, tia, aquell que el Josep Maria m'explica que a Eivissa us el trobeu a la sopa.

BET: Ah sí, home, el Freddy, però fa generoses aportacions al partit, sembla.

ÒSCAR: Això. Doncs resulta que el Freddy està associat en el negoci de la roba esportiva i en l'escuderia de fórmula u amb un amic seu de tota la vida, un tal Eudald. No, tu no el coneixes, em sembla. No és de la societat. Bé, la cosa és que resulta que aquest Eudald va casar-se amb una tal Montserrat... Montserrat Poch, tinc entès. I el Freddy va perdre la xaveta per la Montserrat aquesta i li va tirar els trastos una bona temporada.

BET, *al públic*: Aquí jo ja no badallava pas, i l'Òscar no parava d'omplir-me la copa de vi.

ÒSCAR: Al final la Montserrat, que la sabia molt llarga, li va prometre que cediria a canvi d'un milionet de cuques.

FREDDY, EUDALD i MONTSERRAT són personatges evocats per ÒSCAR. Com a mínim les seves veus s'han de fer presents d'alguna manera.

FREDDY: Ok, total ¿què és un milionet de cuques?

ÒSCAR: Un dia que l'Eudald havia d'anar a Singapur per coses de negocis, el Freddy li va demanar com qui no vol la cosa si li podia deixar, res, només un milionet per a una operació ràpida.

EUDALD: ¿Quina mena d'operació?

ÒSCAR: Va preguntar l'Eudald, que té més nas per als duros que un perdiguer.

FREDDY: Oh, res. T'ho diré si funciona, eh. Però tu no et preocupis, aquest vespre mateix tornaré la pasta a la Montserrat i ja està.

EUDALD: Com vulguis.

ÒSCAR: Obre la caixa forta, compta uns pilonets de bitllets blaus faixats i els dóna al Freddy, que els agafa tan tranquil i se'ls fica a la cartera. Aquella mateixa nit el Freddy es presenta a casa l'Eudald i hi troba una Montserrat la mar d'afectuosa i insospitadament calenta. El Freddy esnifa una mica de coca. Primer el Freddy se sent una mica fred, per l'artificialitat de la situació, però quan veu la pell blanca i rodona de la Montserrat sortint de la brusa, quan veu les cuixes sortint de les faldilles, quan veu els pits sortint dels sostenidors, quan veu el pubis prominent sortint de les calcetes, quan petoneja el coll i sent el tacte fred del collarret de perles, quan intenta abastar la plenitud de les galtes del cul amb les mans obertes a més no poder, quan xucla el lòbul amb arracada de perla inclosa, es posa a cent. La Montserrat sembla que hagi perdut l'oremus. Es tiren al llit d'aigua i follen pels descosits.

BET: No siguis vulgar, Òscar, xato.

ÒSCAR: Follen com bèsties rabioses. Passen les hores i els polvos. Prou prou, gemega ella amb els ulls en blanc. Més més, ronca ell que no pot amb la seva ànima. Al matí el Freddy, pagat d'ell mateix i satisfet com un gat tip, es treu un paquet de la cartera i compta uns pilonets de bitllets blaus. Té era això ¿no? La Montserrat fa veure que no el sent mentre unta amb mantega la torrada i fa dringar el vas de suc de taronja però no li treu l'ull de sobre. Al vespre, quan va arribar un Eudald cansat del tràfec dels aeroports i l'avió va preguntar-li amb cara de quilo mentre sopaven: Ah, per cert ¿tens el milió del Freddy? La Montserrat es va quedar blanca com un llençol i freda com un consolador metàl·lic.

BET: ¿Vols fer el favor, Òscar?

ÒSCAR: ¿Qu... qu... què? Va dir, tement el pitjor. ¿No et va donar un milió ahir? Va insistir l'Eudald gratant-se unes orelles que acabaven en punta com virolles. A la Montserrat li va agafar un atac de tos perquè, creient-se enxampada, s'havia ennuegat amb el reserva del setanta-quatre. ¿Estàs bé? La Montserrat quasi des de sota la taula de granit polit sembla patir un atac d'asma. No és res, no és res. Doncs sí, ahir el Freddy em va demanar un milió de pessetes i em va dir que te'l tornaria a tu. Un estrany silenci regna ara. A la Montserrat se li ha estroncat en sec l'atac de tos.

MONTSERRAT: Serà fill de puta el malparit. Ah sí, és clar...

ÒSCAR: Va haver de dir la Montserrat afluixant la mosca,

MONTSERRAT: Que burra, mira que no enrecordar-me'n...

BET, *al públic*: Feia estona que m'havia oblidat dels badalls i del vi i tot.

ELL: Dos diamants li brillen als ulls. L'Òscar somriu carnosament, amb una punta de burla, i aguanta la copa a mig camí entre les estovalles i la boca. La Bet es llepa els llavis i tanca els ulls com dos forats de guardiola.

BET: Però escolta, aquesta història ja me l'havies pagat... ai vull dir, explicat ¿no? (*Al públic*.) I em vaig posar vermella com un pebrot i em volia morir.

4

Errors, píxies i planxes

JO, ELL, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Errors, píxies i planxes.

BET, *al públic*: Van passar unes setmanes. Divendres a les nou del vespre el Josep Maria i jo ens es presentem a casa el Joaquim i la Isabel a la part baixa del carrer Ganduxé.

Casa de JOAQUIM i ISABEL.

BET: Profiteroles amb nata de can Mauri.

JOSEP MARIA: Un Ribera de Duero collita de l'any de la picor i un ram virolat per a la Isabel. (*Besades a l'aire.*) Manoi nano, és fotut aparcar per aquí, com si diguéssim. Al final l'he deixat al pàrquing, tu.

Saleta de casa de JOAQUIM i ISABEL.

JO, ELL, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Entren a la saleta. Hi ha desplegat un bé de Déu de pastes salades, canapès, olives, anxoves, cloïsses xilenes, torradetes amb ous de lumpus i altres delikatessen d'aperitiu.

JOAQUIM: ¿Què, company, *come va* el partit? ¿Què et poso? ¿Whisky? ¿Un combinat? Es presenten prou bé les eleccions, eh.

JOSEP MARIA: No, tu. Stop. No parlo mai de política fora d'hores, tu

JO, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: El Josep Maria s'empassa coll avall quatre olives farcides amb el puny tancat ple de galetes salades.

JOSEP MARIA: No, mira, saps què, prendré un Campari amb soda, com si diguéssim, sisplau. És que si no no s'acaba mai, tu.

ISABEL: Doncs avui el Joaquim està de guàrdia, o sigui que tot serà que no li vingui res greu... És que sempre igual, noi.

JOSEP MARIA: I què, de divorcis no te'n deuen pas faltar ¿oi?

JO, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: El Josep Maria fa equilibris amb una anxova oliosa i uns escuradents.

ISABEL: Calla tu, no me'n parlis. És que avui tenia judici i ahir vaig estar treballant fins a les dues. Ai mare. Jo prenc suc de pinya. ¿Que en vols, Bet?

BET: Ok.

JOAQUIM: ¿Com va la galeria?

BET: ¡Oh, tinc una antològica retrospectiva monogràfica que t'encantarà!

JOAQUIM: Bé, tu, vaig a la cuina.

Va cap on se suposa que hi ha la cuina. Sentim la seva veu.

JO, ELL i ELLA, *al públic*: A la cuina el Joaquim es treu de la butxaca una miniràdio i es col·loca els auriculars a les orelles.

JOAQUIM: S'aboca la vichyssoise en una sopera, si pot ser de porcellana blanca, es tiren els fideus a la paella (l'aigua no fins a l'últim moment). Es reuneix, en aquest bol d'artesanía africana l'enciam, la ceba i els raves, que s'han escorregut a la pica, i s'obre un pot d'espàrrecs de Tudela. Ai, còrner! Me cago en Déu!

JOAQUIM treu el cap per la porta de la cuina i crida.

JOAQUIM: ¡Tothom a taula!

Els quatre s'asseuen a la taula del menjador.

JO, ELL, ELLA i L'ALTRE, *al públic*:

Una gran taula parada
amb detalls molt exquisits
les estovalles de fil
amb brodats de la besàvia.

JOAQUIM: Agafeu amanida, si voleu. Veureu que bo. Avui, eh, m'explicava el Dr. Soler...

ISABEL: Quim, sitplau, obre el vi blanc.

JOAQUIM: Blanc del Vèneto molt afruitat... Bevem que n'hi ha tres.

JOSEP MARIA: Mmmmh, pistonut, tu, Quim. ¿Què explicaves fa un moment?

JOAQUIM: Sí, doncs explicava, eh, que tinc un col·lega de la seguretat social, el Joan Soler. És un home d'uns cinquanta anys llargs, eh, amanerat, eh. Doncs avui ve l'home i m'explica que dissabte al matí, acabat de dutxar i encara amb la loció a la galta, mentre endreçava el pis i rumiava una nova fórmula per als nyoquis a la sorrentina, li truca la seva germana Pepa i li anuncia amb veu angoixada que a la tarda el visitarà...

5

Nombres

JO i L'ALTRE, *al públic*: Nombres.

Casa del DR. SOLER.

DR. SOLER, *passant per davant del canterano*: Llàstima de gerro. Puntual com un rellotge, la Pepa va arribar a dos quarts de cinc, però no va esperar ni tan sols que el cafè estigués servit. Va treure's la gorra i la bufanda de llana i l'abric de llaneta i va saltar.

PEPA: Hem de fer alguna cosa amb la Núria.

DR. SOLER: Què li passa? La dona de Déu no s'ha tret la mania de portar texans als seus cinquanta passats.

PEPA: ¡Ai pobre fill meu! Està enfonsada.

DR. SOLER: ¡Què dius, dona! ¿I per què?

PEPA: S'han separat amb l'Antoni. I la meva pobra filla està destrossada.

DR. SOLER: Bah bah, ja s'arreglarà ¿no?

PEPA: Ai, noi, tinc por que no. Ara veuràs per què.

DR. SOLER: Seu, Pepita, per l'amor de Déu.

PEPA: Ai, fill, tota la nit que no dormo. Veuràs, resulta que ahir a la nit se'm presenta la Núria amb la Licieta, angelet meu. Posem a dormir la criatura, la Núria amb una cara de divendres sant que espanta, i se'm desfà en llàgrimes. Mare, ens hem separat amb el Toni, diu. ¿Però què ha passat, filleta?, dic.

NÚRIA: El fill de puta...

PEPA: El fill de daixò, ja saps...

DR. SOLER: El fill de puta...

PEPA: ... el fill de sa mare, el cara dura, diu, és horrorós, és humiliant. ¿Però explica't, per l'amor de Déu!, dic.

NÚRIA: Tot va començar fa un mes.

Se suma a l'espai el llit matrimonial de NÚRIA i TONI.

PEPA: Tot va començar fa un mes, diu.

NÚRIA: Tot va començar fa un mes. Un dia a la nit el Toni llegia i sento que es lleva del llit i desapareix una estona. Torna i es posa a llegir un altre cop. ¿Estàs bé, amor meu? Sí sí, diu.

TONI: Sí sí, dorm, no passa res. Dorm, Núria, que demà tens classe a primera hora.

NÚRIA: Però, dic, ¿què hi feies al menjador?

TONI: És complicat d'explicar i és tard.

NÚRIA: Tranquil, és un bon grup a primera hora. Explicam'ho. Molt bé, diu.

TONI: Molt bé. Resulta que aquest matí a la Generalitat entrava xifres a l'ordinador. Eren entrades i sortides de partides del cap de departament. Entre moltes altres he entrat la quantitat de 53.817,17 euros amb el número de referència 1734. Era una partida de manteniment. El curiós és que a partir d'aquest moment no he pogut tornar a treure'm aquest número del cap, i això que no n'he entrat poques ni res de xifres. Tot el matí i tota la tarda amb el numeret rondant-me pel cap. Després també mentre ba-

nyava l'Alícia i després quan sopàvem. Quan ens hem ficat al llit he agafat el llibre i he intentat llegir. Però inútil. Llavors em pregunto quin significat pot tenir el número 1734. I de seguida em vénen les idees. Aviam, agafo el 1734, el divideixo per 17 i em dóna 102, i 102 dividit per 17 és igual a 6. Llavors a part tallo en dos el número 1734 i tinc d'un cantó 17 i de l'altre 34. Dimarts passat vaig fer 34 anys i ja saps que considero aquesta edat el límit de la joventut. Això ja és significatiu. O sigui que dimarts passat no es pot dir que estigués gaire content, encara que feia bona cara. En canvi els 17 anys van significar per a mi l'inici d'una època fantàstica de la meva vida. Això també és significatiu ¿no trobes? Es contraposen 17 i 34, entens, el principi i el final d'una fase, entens, el pas de l'adolescència a la joventut i de la joventut a la decadència. I a més a més 17 i 34 divideixen la meva vida en dos, perquè la meitat de 34 és 17. Quina coincidència ¿no? A més a més llavors m'enrecordo que el número 102, que, recordes, he obtingut dividint 1734 per 17, correspon a *Solitud i altres narracions* de la Biblioteca la Vela, on hi ha, me n'enrecordo perfectament, els contes *Agonia*, *Penediment*, *Creu i ratlla*, *Misantropia*.

NÚRIA: És que el Toni va subscriure's a la Biblioteca Universal Selecta de les Millors Obres la Vela fa molts anys i se la sap de memòria.

PEPA: Se la sap de memòria.

TONI: I aquests títols precisament estan en perfecta consonància amb el meu estat d'ànim. Em sento sol. No no, no és per tu, és davant el temps i la vida i tot això. Em sento que liquido una etapa de la meva vida, no paro de retreure'm les coses que he deixat de fer i les que he fet, vull dir, ¿per què vaig fer allò, per què vaig deixar escapar allò altre? Estic antipàtic a més no poder. Vull dir, sensació de catàstrofe. En fi, un desastre.

NÚRIA: Però Toni..., dic. Espera que encara no he acabat, diu.

TONI: Espera que encara no he acabat. Perquè si agafo el número 6 que em sortia de dividir 102 per 17, resulta que és Culpable d'Adrià Gual de la Biblioteca la Vela. I és veritat que aquests dies m'obsessiona la idea que si no he arribat més lluny és culpa meva, vull dir que si no sóc el que em pensava que seria és per culpa de la meva falta d'ambició. Perquè ¿què sóc, Núria? ¿Eh, digues, què sóc? Un simple funcionari mitjà de la Generalitat.

DR. SOLER: Home...

TONI: O sigui, vull dir, no és això el que esperava de mi. Jo havia de ser alguna cosa, un alt càrrec de Greenpace, membre actiu d'Amnistia Internacional, expert en logística d'ajuda humanitària.

DR. SOLER: Collonades, Pepa, collonades...

TONI: ¿I els ideals? ¿Eh, digues, i els ideals? O si no almenys cap de servei, o advocat o enginyer o jo què sé. ¿I què sóc? Digues ¿què sóc? Mitja vida que ha volat així, fiu, i tururut, la joventut s'ha esfumat, ¿i jo què sóc? Un simple funcionari de la Generalitat. Tu almenys, Núria, tu sí... vull dir, sí que tu també ets funcionària, molt bé, però ser mestra té alguna cosa de servei a la societat, vull dir, ets útil... i a més a més tu almenys escrius poesies i sempre parles de la novel·la que un dia escriuràs i com a mínim escrius el teu diari i a més a més ets mare, vull dir, vosaltres les dones... O sigui, ser mare... No sé com dir-ho... I en canvi jo, mira, trenta-quatre anys i puto funcionari.

PEPA: Ai, filla, quines paraules, dic.

NÚRIA: Però, Toni, amor meu, ¿què dius?, dic, tu ets pare ¿no?

TONI: Sí, i què, ser pare és ser pare, vull dir, no és això, és estar fora i mirar-t'ho. I no te n'adones i ja està, ja ets vell i funcionari i seràs funcionari tota la vida fins que la petis, i no deixes res darrere teu al món. A part d'una biblioteca per subscripció. I no s'acaba aquí. Perquè llavors m'enrecordo que el 34 de la Biblioteca la Vela és la novel·la *Malícia*. Tallo en dos el títol i obtinc mal-ícia i

a més a més me n'adono que conté les paraules Alcícia i Mali.

NÚRIA: Toni, per l'amor de Déu, et falta un bull, dic. I llavors, diu, això em recorda...

TONI: I llavors això em recorda que un dia jugàvem amb l'Ali, que a més a més, me n'oblidava, fixa't, l'Ali té 6 anys, que és la divisió de 102 per 17 ¿t'enrecordes?

NÚRIA: ¿Vols parar, Toni? Acabaràs boig, dic. Doncs això, diu.

TONI: Doncs això, vull dir, em recorda un dia que jugàvem amb l'Ali a fer rodolins i buscava una rima per a Ali i vaig dir: la meva nena Ali és de viatge a Mali. Ens vam petar de riure i l'Ali estava la mar de simpàtica. Però fa uns quants dies que l'Alcícia em tracta amb malícia i això em fa mal. Tot lliga ¿no ho veus?

NÚRIA: Per favor, Toni, dic, són quasi les dues. Sí, ja ho sé, diu.

TONI: Sí, ja ho sé. I jo també em llevo a les 7. ¿Ho veus?, el segon dígit de 17. I a més a més, la que faltava per al duró: als matins no la veig a la nena. Vull dir, ara no puc parar perquè la qüestió és que llavors em pregunto ¿i quina obra de la Biblioteca la Vela és el número 17? I no hi havia manera d'enrecordar-me'n, tu, però en canvi estava convençut d'haver-ho sabut, perquè el que és segur és que com a mínim els 50 primers números me'ls sé. O sigui que és que ho he volgut oblidar i és evident que això significa alguna cosa ¿no trobes?

NÚRIA: No sé, Toni, dic.

TONI: Tots els esforços de concentració i totes les especulacions per saber el número 17 de la Biblioteca la Vela són inútils. No podia concentrar-me en el llibre, passava les ratlles sense entendre què llegia, o sigui que m'he aixecat per anar a mirar quin era i llavors és quan t'has despatat. ¿I saps quin era?

NÚRIA: ¿Quin?, dic. *Macbeth* de Shakespeare, diu.

TONI: *Macbeth* de Shakespeare. Fa molts anys que vaig llegir-la i no en recordo quasi res, només el típic: assassinat,

Lady Macbeth, les mans brutes de sang, les bruixes, “la bellesa és lletja” i tot això, i que em va agradar molt però no en aquesta traducció, que és la de Salvador Oliva, sinó en la de Sagarra. La qüestió és que és evident que volia oblidar aquesta obra. ¿Per què? N.p.i.

PEPA: ¿Què?, dic.

DR. SOLER: Què?

NÚRIA: ¿Què?, dic.

PEPA: Diu la Núria.

TONI: ¿No saps què vol dir n.p.i.?

PEPA: Què?

DR. SOLER: Ni punyetera idea.

TONI: ¿No ho dèieu vosaltres a l'època del n.p.i.? Vol dir ni puta idea.

PEPA: Ai filla, però quines paraules, dic.

TONI: Però encara penso que els números 17 i 34 dividits per 17 donen 1 i 2. I els números 1 i 2 de la Biblioteca la Vela són *Tirant lo Blanc*, i resulta que jo de jove havia tingut l'ideal de ser un cavaller. No, no riguis, no en pla romàntic, amb armadura i tot això. Em refereixo a dedicar-se a ajudar els altres, a anar a països del tercer món, a Nicaragua o a Bòsnia, a lluitar contra la tortura i la destrucció de la terra i tot això. Vull dir, ja saps, els ideals... I ja veus, un funcionari de la Generalitat de 34 anys, a les portes de la decadència.

NÚRIA: Doncs si vols saber la meva opinió, dic, excepte això del Macbeth, que és una obra molt misògina i amb una càrrega psicoanalítica molt forta, tot això dels números no vol dir res. Ah, diu.

TONI: Ah, molt interessant això.

NÚRIA: T'has deixat emportar, dic, pels números. Jo mai penso en res quan dic un número. ¿Ah no?, diu.

TONI: ¿Ah no? Doncs provem-ho. Digues un número, qualsevol.

NÚRIA: 117, dic.

TONI: 17 es relaciona amb tot el que t'acabo d'explicar, i a

més a més, recordes, ahir et vaig dir: malament rai quan la dona té 83 anys i el marit 34.

NÚRIA: És que feia uns dies que el Toni es dedicava a fer-me la punyeta dient-me que semblava una velleta de 83 anys.

PEPA: Diu la nena.

NÚRIA: ¿I què?, dic.

TONI: Doncs que 83 més 34 són 117.

PEPA: I la nena calla.

DR. SOLER: ¿I bé?

PEPA: Això mateix vaig dir jo: ¿i bé? La Cristina, diu ella.

NÚRIA: La Cristina.

DR. SOLER: ¿La Cristina?

PEPA: ¿La Cristina?, dic jo.

NÚRIA: La cangur.

PEPA: Diu la nena.

DR. SOLER: ¿La cangur?

PEPA: ¿La cangur?, dic jo.

NÚRIA: ¡Té 17 anys!

PEPA: Sí ¿i què?, dic jo.

NÚRIA: Doncs que aquesta tarda hi havia vaga d'estudiants i s'han suspès les classes.

PEPA: ¿I què i què?, dic jo.

NÚRIA, *cridant*: Mare, ¡els he trobat follant al meu llit!

PEPA: Santa Llúcia et conservi la vista, filleta, ¿que no te n'has vies adonat?

6

Errors, píffies i planxes

Els quatre continuen asseguts a la taula del menjador.

JO, ELL, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Errors, píffies i planxes.

JOSEP MARIA: ¡Manoi tu, el pocavergonya!

JO, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Escura el plat dels fideus amb una llesca de pa com una catedral.

BET: Mare meva. Isabel, una mica més d'aigua, sisplau.

JO, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Tasta el vi.

JOSEP MARIA: Blanc Vèneto Déu n'hi do d'afruitat.

JO, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: S'omple la copa. Encara farem curt.

JOSEP MARIA: Un dia de la setmana passada, tu, vaig al caixer automàtic. Tenia la intenció, com si diguéssim, de treure 200 euros del caixer per portar-los a l'oncle Felip, que ha d'anar a un balneari de Lleida, a seguir un tractament per l'asma, pobre home, i ja només té la jubilació.

BET: Ui, amb el garrepa que és el Josep Maria.

JOSEP MARIA: Fes el favor, estimada.

ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Tapa un rot amb la mà i aprofita que la Bet no mira per polir-se una altra copa d'aquell vi fantàstic.

JOSEP MARIA: Doncs vaig al caixer, demano el saldo del compte i veig que és de 2.700 euros. Em proposo doncs reduir-lo a la xifra rodona de 2.500 euros per simple esperit d'ordre. Marco la xifra que vull treure i de cop veig que no he tret 200 euros, que és el que volia, sinó 270, i el meu error m'esgarrija. Llavors em paro a pensar. En realitat, és clar, no hi ha de què esgarrijar-se, perquè uns quants euros de més o de menys no em vénen d'aquí, com si diguéssim, no em faran més pobre o més ric, vaja, i me n'adono. Agafo els diners i em pregunto a què ve aquesta angoixa, tu. Vaja,

m'importen els diners, com si diguéssim, però tampoc tant com això. Primer resto dels 270 els 200, però la diferència resultant no em diu res, tu. Perdó...

JO, ELLA i L'ALTRE, *al públic, parodiant la veu de JOSEP MARIA*:
¿Que puc repetir? És que estan per llepar-s'hi els dits, tu.

JOSEP MARIA: D'això, deia, ah sí. A més a més és evident que 270 representa el 10% del saldo total d'aquest compte, com si diguéssim, que era de 2.700 euros. I llavors recordo que a la llibreria de vell d'en Sala em fan el 10% i que fa uns dies vaig arreplegar unes caixes amb tot de llibres de l'època d'econòmiques que ja no em fan cap més servei que omplir prestatges, com si diguéssim, i les vaig oferir al Sr. Sala per un capmàs de 150 euros. Però al Sr. Sala el preu li va semblar excessiu, tu, i em va dir que s'ho rumiaria i me'n diria alguna cosa. O sigui, tu, llavors m'adono que si el Sr. Sala accepta la meva oferta llavors recuperaré la quantitat que pensava gastar amb l'oncle Felip, pobre home, i el negoci em sortirà rodó, o sigui que en el fons no em feia cap gràcia aquell donatiu a l'oncle Felip, com si diguéssim, i no pas per l'oncle Felip, pobre home, sinó pel fet de tornar-me una mica més pobre. O sigui, l'emoció que em va provocar la meva equivocació, tu, va fer sortir a la superfície la por inconscient, com si diguéssim, a la pèrdua de l'estatus i tot això, tu.

BET: Què us deia, o sigui, un garrepa de Cal Déu.

JOAQUIM: Doncs sí, és com el Dr. Soler, el de la germana cega i la neboda flasca i saltamarges funcionari, és tot un personatge el Dr. Soler.

7

Record d'infantesa

JO I ELLA, *al públic*: Record d'infantesa.

El DR. SOLER va a fer una visita a un pis de Gràcia.

JOAQUIM: L'altre dia em trobo el Dr. Soler a la seguretat social rient sol per la tercera planta. ¿De què riu, Dr. Soler?, dic.

DR. SOLER: Ai jove... Sóc tan distret que no sé si fa riure o fa plorar, oi.

JOAQUIM: ¿I per què?, dic. Què li ha passat?

DR. SOLER: Doncs que ahir a la tarda vaig visitar un nen al barri de Gràcia. És nebot d'una amiga meva, oi, no m'hi podia pas negar, tot i que era fora d'hores. Tenia febre i li costava respirar. Em fa mal aquí, senyor, deia el pobre fill. Li recepto una mica de xaropet, oi, i despenjo el telèfon per trucar a la mútua i sento una veu i dic, i ara, i la veu diu, Tia, quina sort que tens tu amb el Mon.

CRISTINA i JÚLIA parlen per telèfon. JÚLIA des del pis de Gràcia, CRISTINA des de qualsevol lloc.

JÚLIA: Tia, quina sort que tens tu amb el Mon. Jo, quin pal, tu, tinc el germà malalt.

CRISTINA: No creguis, tia. A vegades m'ho fa passar puta. És que jo no sé per què sóc tan supergelosa. El divendres, quin mal rotllo. Saps allò... ¿Tu què vas fer divendres? No et vaig veure.

JÚLIA: No. Res, els pares no em van deixar sortir. Vull dir, ara els agafa per aquí, estan sonats.

DR. SOLER: ¡Í ara!

CRISTINA: Doncs el Mon em va posar negra, tota la nit de cul per l'Aixa i no sé què.

JÚLIA: L'Aixa, vull dir...

CRISTINA: Sí sí, l'Aixa. Primer a la plaça del Diamant i després al Lobotomia, entre birra i birra i no sé què. Que si parella al futbolí, que si al billar. Saps allò... Quin pal. I després quan van tancar a les tres vam anar a casa. La mama clapava, però m'havia deixat el sopar a punt i no sé què. Està boja. Ho fa cada dia, tia, cada dia, excepte quan estic amb el papa. La pobra es fa un tip de currar i després quan arriba a casa només té energies per fotre'm bronques o quedar-se sovada davant la tele i no sé què.

CRISTINA va al llit on hi ha MON.

CRISTINA: Al llit jo estava de morros. Saps allò...

MON: ¿Què passa, tia?

CRISTINA: ¿Que què passa tia? Un burro per la plaça, passa.

MON: ¿Què t'enrotlles, tia?

CRISTINA: Tota la nit perdent el cul per l'Aixa.

MON: ¿Qui, jo? Al·lucino, tia.

CRISTINA: I a mi que m'hi fotin fulles, oi maco.

MON: Però si no... ¿però què et passa, tia, al·lucino, que t'has tornat racista i tot això? Quin marron, tia.

CRISTINA: Mira, maco, racista tu. L'Aixa és amiga meva, mamó. És a tu que t'excita que sigui magrebi i no sé què.

MON: I tu què, tu què amb el teu vell del xinorri i tot això, putó funcionari de la Generalitat en crisi amb els seus números i tot això.

DR. SOLER: ¡I ara!

CRISTINA, a JÚLIA: I a mi que m'agafa un atac de riure que no podia parar. Saps allò... El Toni aquell que va perdre la xaveta, saps, el dels canguros.

DR. SOLER: ¡I ara!

JÚLIA: Sí, sí, ja sé. Vull dir, vas explicar-m'ho, que la mare et va fer una escena que era massa i s'han separat.

DR. SOLER: ¡I ara!

CRISTINA: I el Mon vinga dir...

MON: No veig quina gràcia té això, no veig quina gràcia té això, al·lucino, si continues amb aquest rotllo me'n vaig.

CRISTINA: Saps allò... Però jo em petava de riure i se m'havia passat el mal rotllo. (A MON:) Tots els tios sou igual. Jo crec que totes les persones som geloses per naturalesa i no sé què. Almenys jo sóc supergelosa. Però no de coco. D'aquí. Ja ho era quan era petita. De veritat, tio, a vegades és més fort que jo. El meu tiet Robert, que va d'anarco i és un plasta i sempre em clava rotllos i no sé què...

JÚLIA: L'actor, el de *Poder de família*?

CRISTINA, a JÚLIA: Sí. (A MON:) Doncs el tiet Robert diu que els gelos no existeixen, que els fabriquem aquí dins, al coco, que són part de la cultura i les convencions i no sé què. Però jo no ho crec. Jo crec que és com el sexe, que és una cosa que ve de dins i no es pot controlar. Saps allò... ¿No creus?

MON: No sé, tia. ¿Saps què és superdivertit? ¿Saps què ha descobert el Marc?

JÚLIA: ¿El Marc?

CRISTINA, a JÚLIA: Sí, el Marc és el germà petit del Mon, té set anys i no sé què.

JÚLIA: ¿Són dos? Vull dir...

CRISTINA: No no, són tres, el Marc és el xinorri. (A MON:) Bé doncs ¿què?

MON: Que tu ets una n i jo una m.

CRISTINA: ¿Una què?

MON: Jo sovava com un soc al meu quarto i tot això, i ve el Marc i sento que diu... diu...

MON és al llit i se li apareix MARC.

MARC: Mon, ¿tu saps quina diferència hi ha entre un nen i una nena?

MON: Hòstia, nano, ¿que no t'ensenyen res al col·le? Al·lucino.

MARC: Jo me n'enrecordo, quan era petit petit, molt petitó, eh, i la tieta Glòria m'ensenyava a llegir al jardí de Sant Pol.

CRISTINA, a JÚLIA: La tieta Glòria és la germana de la vella, una hippy que va del rotllo ecologista i nudista i macrobiòtic i tot això, i viu en una casa al Pirineu i fa formatge i tot això. Sempre dorm a casa d'ells quan ve a Barna.

MARC: I me costava molt molt saber quina era la m i quina era la n perquè em semblaven molt molt iguals, eh. I allavors vaig dir a la tieta, me n'enrecordo, me n'enrecordo, vaig dir: Tieta ¿quina diferència hi ha? Però me n'enrecordo molt bé, eh, molt bé, i jo era molt petitó, eh. I la tieta va dir...

Jardí de Sant Pol.

GLÒRIA: Mira, veus, fixa-t'hi bé, rei meu, la n té dues cames, com una persona. Veus, una i... dues, veus. I la m, veus, la m té dues cames més una, veus, una, dues i... tres. Aviam ¿quants anys tens, Marc?

MON: Diu el Marc...

CRISTINA: Diu el Mon...

MARC: Cinc.

GLÒRIA: Doncs mira, veus, la n té dues cames i la m tres i si sumes la n i la m, una, dues, tres, quatre, cinc, tenen tant cametes com tu anyets. ¿Ho has entès, príncep meu?

Pis a Gràcia.

MARC: Me n'enrecordo molt bé, eh.

MON: Diu el Marc...

CRISTINA: Diu el Mon...

MON: ¿I a mi què m'expliques, que no veus que estic clapant?

MARC: És que ara t'ho explico, Mon...

MON: Diu el Marc...

CRISTINA: Diu el Mon...

MARC: És que a l'escola la senyo, la Carme, l'altre dia va fer tot de dibuixos a la pissarra, eh, però parlava molt de pressa, eh, i jo no vaig entendre bé això dels nens i les nenes. I allavores, eh, allavores vaig preguntar-li a la mama i la mama també es va posar a parlar mooolt de pressa, eh, i em va explicar no sé què de la panxa i els bebès i les abelles. I allavores, eh, vaig anar-li a preguntar al papa i el papa dormia a la tele i vaig dir papa papa i vaig tocar-lo així però no es va despertar. I allavores... i allavores vaig anar al quarto de la tieta Glòria i la tieta Glòria llegia un llibre així de gros, així, i vaig dir-li a la tieta Glòria, tieta Glòria tieta Glòria no entenc la diferència que hi ha entre un nen i una nena.

GLÒRIA: ¿No?, vine, príncep meu, tanca la porta i vine. Ai, el meu reietó.

MARC: I allavores...

MON: Diu el Marc...

CRISTINA: Diu el Mon...

MARC: ... allavores la tieta Glòria me comença a treure la roba, eh, i es treu la bata, eh, i allavores ens mirem al mirall gran i la tieta Glòria, veus, diu la tieta Glòria...

GLÒRIA: Príncep meu, veus, jo sóc una nena i tu ets un nen, i jo com que sóc una nena, rei meu, tinc pits, veus, toca toca, i tu no en tens perquè ets un nen.

MARC: I vaig tocar-li els pits, eh, i eren molt grossos i tous i després vaig tocar-li la panxa que també era grossa i tova. I allavores la tieta Glòria va obrir les cames i...

GLÒRIA: Mira, veus, príncep meu... mira, veus, com que jo sóc una nena tinc un foradet, veus, toca toca...

MARC: I vaig tocar-li el foradet...

MON: Diu el Marc...

CRISTINA: Diu el Mon...

MARC: I el foradet era calentó i mulladet i tenia molts pèls.

MARC: Diu ella.

GLÒRIA: I tu en canvi, com que ets un nen, el meu nen preciós, tu no tens foradet, tens una altra cama que serveix per ficar dintre el foradet i fer altres nens i nenes.

MARC: I la tieta Glòria me va agafar el penis...

MON: Diu el Marc...

CRISTINA: Diu el Mon...

MARC: ... i va tocar-lo i el pardalet es va posar dur com quan de vegades hi jugo, i allavors me'n vaig enrecordar d'aquell dia quan era petitó petitó a Sant Pol i ara he entès la diferència entre la n i la m.

MON: I jo em pixava de riure, al·lucinava.

MARC: Però, Mon...

MON: Diu el Marc...

CRISTINA: Diu el Mon...

MARC: ... ara el que no entenc és com el penis fabrica nens i nenes a dintre del foradet.

MON: I jo que no podia més de tant petar-me de riure. ¿No mola?

CRISTINA, a MON: Tu sí que moles. Mira, tio, tots els tios sou iguals. Jo als quatre anys ja ho sabia tot. Tu i el teu germanet, cagats i no sé què. Ell amb la tieta Glòria i l'excusa i fent-se el curt i tu amb l'Aixa i no sé què. Sí sí, no posis aquest careto, tota la nit de cul per l'Aixa i no sé què.

MON: Hòstia, tia ¿un altre cop el mateix rotllo? Al·lucino. ¿Quina bronca, tia! Però si jo no... I tu què, no et fot, amb el vell dels canguro, que vas organitzar un Cristo de l'hòstia i tot això.

CRISTINA, a JÚLIA: I jo em vaig tornar a posar de mala hòstia. Saps allò... I dic, doncs el Toni mola, maco, té un bon polvo. Que et bombin. I llavors pujo la música i em giro d'esquena i no sé què. Hòstia, tia, és que no sé per què sóc tan supergelosa. ¿Tu no?

DR. SOLER: Senyoreta...

CRISTINA: Hòstia, tia, l'altre dia l'Anna, la titi del tiet Robert, el de *Poder de família*, n'hi va armar una a la mama... Saps allò... Resulta que diumenge passat, a casa els avis, després de dinar, la mama estava a la terrassa en una gandula sobant i va l'Anna i li diu...

DR. SOLER: Senyoreta, que podria penjar el telèfon, que he de fer una telefonada?

CRISTINA: Penja tu, xafarda.

8 Oblit

ELL i ELLA, *al públic*: Oblit.

Casa dels pares d'ASSUMPTA i ROBERT.

ANNA: Escolta, Assumpta, a veure, tu que ets psicoanalista, oi, a veure si em saps explicar això.

ASSUMPTA: Ostres, Anna, t'estimo molt jo, ets molt maca, però quan t'agafa per això de la psicoanàlisi...

ANNA: Ja veuràs, ja veuràs.

ASSUMPTA: El què.

ANNA: Veuràs, resulta que ahir parlàvem amb el Robert de les dificultats que tenim les dones d'accedir a segons quins llocs de treball i sobretot de poder ocupar segons quins càrrecs i així desenvolupar els nostres talents i realitzar-nos professionalment i tot això, oi. I ja saps com es posa el Robert.

Casa de ROBERT i ANNA.

ROBERT: ¡Perquè vivim en una societat masclista i immobili-
ta, i jo em nego a formar part d'aquesta conspiració infa-
me de mitja humanitat contra mitja humanitat! Però, com
va dir Sartre, l'única revolució del segle xx ha estat la de
les dones. I el futur és vostre. ¿I què vols que facin els
mascles, els dominadors, els tita calenta?:

¡Pots dir seriosament
a un moribund que faci el testament?
¡Oh mot que sona mal
per un que es sent tan de debò malalt!

Casa dels pares d'ASSUMPTA i ROBERT.

ASSUMPTA: ¿Quèèè?

ANNA: Romeo. ¿És que t'enrecordes l'any passat que vam fer
el *Romeo i Julieta* al Nacional? ¿No? Jo no feia la Julieta.
Jo era la Dida. El Robert Romeo i la Marta Fonoll la Julieta.
¿Te'n recordes?

ASSUMPTA: ¿Marta què?

ANNA: Sí dona, és aquella que surt a *Poder de família*. ¿Saps
l'exdona de l'amo de la fàbrica que tothom diu que és
l'assassina del fill de l'alcalde? ¿La Montserrat? Doncs
aquesta.

ASSUMPTA: ¡Ah, la Montserrat!

Casa de ROBERT i ANNA.

ROBERT: Si aquest sant... Aviam, això ¿com era? O sigui, si
aquest sant... si aquest sant... si aquest sant és profanat.
Això. No, no funciona. O sigui, no riguis, tia, ajuda'm, va.

ANNA: Em sé *Romeo i Julieta* de punta a punta. Cap proble-
ma. És l'escena que es coneixen:
Si aquest sant reliquiari és profanat
per la meva mà indigna, aquest pecat
no serà cosa de mal prendre...

ROBERT: Ah, clar, això, reliquiari, o sigui, reliquiari, que burro, reliquiari. Quin oblit més idiota, i mira que m'ho sabia, eh. Dos mesos al Nacional. Però tu, amb la teva afició a això de la psicoanàlisi, o sigui, a buscar cinc peus al gat, deus pensar que un oblit així ha de significar alguna cosa, eh. (*Enrient-se'n.*) Doncs aviam si ets capaç de dir-me què significa això, o sigui, que hagi oblidat la paraula “reliquiari” del vers de Romeo. Va aviam.

ANNA: Aviam, ¿què et diu “reliquiari”?

ROBERT: No sé, d'entrada el primer que se m'acut és dividir la paraula en “re” i “liquiari”, eh. ¿I això que significa?

ANNA: No ho sé, tio, vull dir, tu no et preocupis que ja l'hi preguntarem a l'Assumpta diumenge. ¿Què més se t'acut?

ROBERT: Aviam, o sigui, relíquies, liquidació, líquid, fluid. ¿Què significa?

ANNA: No ho sé. ¿Què més?

ROBERT: Em ve un altre vers de Romeo:

Si en el son falaguer hagués de creure,
els meus somnis m'avisen bones noves.

I això em fa pensar en la nit de Sant Joan, i més versos de *Romeo i Julieta* al Nacional:

Perquè m'ho temo vull quedar-me amb tu,
i mai d'aquest palau de nit obscura
no sortiré.

ANNA: ¿Ja està?

ROBERT: I ara penso en una cosa que segur que no té res a veure amb res.

ANNA: Dignes.

ROBERT: Doncs els dinars familiars que fan els meus pares per Sant Josep. Ja saps, pel sant del pare. La torreta, la terrassa, la crema catalana, les meves germanes: l'Assumpta, la Mercè, i les meves nebodes, la Cristina, la Raquel i la Judit i i i...

ANNA: ¿Què més?

ROBERT: Doncs ara estic embalat, tia, o sigui, ara penso en la

gira de fa dos mesos de *Bodas de sangre*. Però això mecànicament, o sigui, se succeeix mecànicament, eh.

ROBERT: Diu la Suegra:

Bajaban al río.

¡Ay cómo bajaban!

La sangre corría

más fuerte que el agua.

O sigui, tia, i ara penso...

ANNA: ¿Què penses, per què pares?

ROBERT: No no, no, res, o sigui, ja està. No penso res.

ANNA: ¿Però que anaves a dir, vull dir...?

ROBERT: No, res, me n'he enrecordat d'una notícia que espero, res.

ANNA: ¿Notícia, quina notícia?

ROBERT: Res res. O sigui, bé, digues, ¿què significa el meu oblit?

Casa dels pares d'ASSUMPTA i ROBERT.

ANNA, a ASSUMPTA: ¿A tu què et sembla? Vull dir...

ASSUMPTA: ¿Algun retard, aneu a buscar...?

ANNA: No no, per ara no, oi.

ASSUMPTA: Mira, Anna, em sap greu, és una mica fort, però tot em fa pensar, noia, no sé com dir-t'ho...

ANNA:

No pot ofendre allò que és veritat,
senyor, i si ho dic és a la meva cara.

ASSUMPTA: Anna, per l'amor de Déu, ¿que t'has trastocat?

ANNA: No, és la Julieta, ho diu la Julieta a l'escena en què Paris li proposa matrimoni. Em sé tot el paper. Podria fer la Julieta, jo, i no la mona aquella...

ASSUMPTA: Mira, Anna, tot em fa pensar que el Robert ha tingut alguna història, t'ha fet el salt, vaja, i té por de les conseqüències.

ANNA: ¿Quèèèèè?

ASSUMPTA: Sí noia, és tan immadur el Robert... Mira, pots preguntar-l'hi si vols. Mira, et va anar traient els sants i la

lluna, i això significa el calendari, entens, i després allò dels líquids, i les bones noves del Romeo, que espera i no han d'arribar, i els versos de *Bodas de sangre*, la sangre corria més fuerte que el agua, i la notícia que et va dir que esperava. Tot això és la regla, clar, un retard, l'estat d'esperança, clar.

ANNA:

¡Senyor, quin mal de cap! Quin cap que tinc;
em bat com si es volgués trencar en vint peces.

ASSUMPTA: ¿Julieta?

ANNA: No, la Dida. No pot ser.

ASSUMPTA: En el fons el Robert tenia ganes de dir-t'ho i no sabia com, et va confessar sense voler el que t'havia d'amagar. Aquesta angoixa li va fer oblidar la paraula del vers de Romeo que li recordava l'ansietat, "reliquiari", però aquest fet mateix va obrir la vàlvula d'escapatòria i li va fer explicar-t'ho tot d'alguna manera, primer partint la paraula en dos, "re" i "liquiari", i després associant-la ell mateix amb les reliquies, la liquidació, el líquid, l'aigua de *Bodas de sangre* i tot. I encara la por de ser pare i afrontar un avort li va fer treure Sant Josep, què és el dia del pare.

ANNA:

No hi ha ni bona fe ni confiança,
ni honradesa en cap home. Tots perjurs,
falsaris, i coquins, i mentiders.

ASSUMPTA: ¿Julieta o la Dida?

ANNA: ¡La Didaaaaaaaaaaaaaaa!

Casa de ROBERT i ANNA.

ANNA: Robert, ¿vols fer el favor de venir? Societat masclista i immobiliista, oi, societat masclista i immobiliista, oi. Ja et daran societat masclista i immobiliista.

ROBERT: Sí, Anna, ho sento, és la veritat. Va ser durant la gira de *Bodas de sangre*, tot el dia junts amb la Marta i al mateix hotel, o sigui, al mateix hotel...

ANNA: La Marta, oi.

ROBERT: Una nit, a les tantes, vam posar-nos a xerrar, i patatim-patatam, ja saps què passa, eh.

ANNA:

¡Oh, dia; oh, dia; Oh, execrable dia!

¡Mai no n'he vist de negre com aquest!

¡Oh, dia maleït! ¡Horrible dia!

ROBERT: Teníem les habitacions contigües, eh, o sigui les habitacions...

ANNA: La Marta, oi, societat masclista i immobiliista, oi, ja saps què passa, oi, i això devia ser aquella nit que no hi havia manera de parlar amb tu perquè el mòbil s'havia quedat sense bateria, oi, però tu no t'havies quedat sense bateria, anaves a cent, encès com un misto, i a sobre sense fer res, oi, vull dir, sense prendre precaucions, oi.

ROBERT: Mira, Anna...

ANNA: Mira tu, masclista i immobiliista, bon caradura estàs fet tu.

T'engegaré a dida, Romeo de pa
sucat amb oli, i a casa en parlarem
de la teva Julieta dels collons.

Casa dels pares d'ASSUMPTA i ROBERT.

ROBERT, a ASSUMPTA: Carai, Sumpta, tu també... podies haver callat ¿no?

ASSUMPTA: Mira maco, el que havia d'haver callat eres tu, que el joc el vau començar vosaltres, i a mi no m'emboliquis amb les teves fantasmades, i si no t'agrada posa-t'hi fulles. I aviam si creixes i et converteixes en una persona adulta d'una vegada, ni que sigui per respecte a l'Anna, i deixes de fer el tita. I si no com a mínim deixa d'engaltar discursos feministes a tort i a dret mentre et passes el dia empaïtant culs entre bastidors.

Errors, pífies i planxes

Els quatre continuen asseguts a la taula del menjador.

JO, ELL, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Errors, pífies i planxes.

ISABEL: Doncs això que diem dels errors que et traeixen, tinc una amiga, l'Ester Fonoll, que la seva germana és actriu. I resulta que la Marta, la germana, no va guanyar un duro, per això, fins que en un càsting la van agafar per a un paper important a *Poder de família*.

BET: Ah sí, és clar, o sigui, la Marta Fonoll.

ISABEL: Vaja, ¿la veieu?

BET: Jo sí, no sempre puc, però...

ISABEL: ¿Doncs saps l'exdona de l'amo de la fàbrica que diuen que és l'assassina del fill de l'alcalde?

BET: Sí sí, ja ho crec, si ja sé qui és.

ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Mala mirada de la Bet al Josep Maria que està buidant una altra copa de vi.

ISABEL: Bé, la qüestió és que amb això la Marta va començar a guanyar diners a cabassos i es va comprar un pis. I jo vaig anar un dia a casa l'Ester i la vaig trobar que escrivia una felicitació a la germana pel nou pis amb una imatge d'un pa i una sal. Carai, noia, dic jo, que antiquada. Sí, diu l'Ester, m'agraden les coses fines, noia. Però, maca, dic jo, ¿és que no veus que aquesta adreça que has posat no és la de la teva germana, per això? ¿No em vas dir que s'havia comprat el pis al carrer Casanova? Què dius ara, diu l'Ester. Sí, mira, dic jo. Òndia tu, va dir l'Ester, tens raó, aquesta adreça és una adreça antiga de la Marta, no la del carrer Torrijos, que ha deixat ara, sinó de quan vivia amb el Joan. Clar, dic jo, tu sempre et queixes del teu pis, i ara el pisàs aquest de la Marta et fa enveja i per això la tornes a situar quan vivia pitjor que tu. Saps què, tens

raó, noia, diu l'Ester, tens tota la raó del món. Em moro d'enveja. Oh, mare meva, quin senyor pisàs. ¿Tu creus?, diu, que mesquins que som ¿no?

JO, ELL i ELLA, *al públic*: El Joaquim va cap a la cuina i es posa l'auricular.

Va cap on se suposa que hi ha la cuina. Sentim la seva veu.

JOAQUIM: S'escata l'orada, se li fan uns talls transversals, es posa a la safata vetrolux sobre un coixí de llesques de patata i ceba, que s'han posat a rostir prèviament al forn (si el forn és elèctric cal multiplicar el temps per dos). Es rega amb mitja llimona collida del dia abans, se li tanquen els ulls, ¡es driblen els talls de tomàquet i les dents d'all i es xuta a porteria! ¡Ai! ¡Kluivert, inútil! ¡Vés-te'n a casa si et volen!

JO, ELL, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Gran terrabastall de tren-cadissa de plats!

ISABEL: ¡Ai mare!

JO i ELL, *al públic*: Va corrents cap a la cuina.

ISABEL va cap on se suposa que hi ha la cuina. Sentim la seva veu.

BET, *a JOSEP MARIA*: Deixa de menjar i beure com un porc i no em facis quedar malament, que sembla que faci una setmana que no has menjat res, home.

JOSEP MARIA fa un rot.

ISABEL: Encara bo que no he posat la vaixel·la bona, desgràcia. Au, inútil, deixa estar la ràdio i vés amb els convidats.

JOAQUIM: ¡Au, collons, com crema això!

ISABEL: Espera que t'ajudo.

ISABEL i JOAQUIM apareixen portant la plata de l'orada al forn.

JOSEP MARIA: ¡Mmmmh! ¡Quina oloreta!

JO, ELLA i L'ALTRE, *al públic*: Acaba de tornar a buidar una copa.

BET: Oh Joaquim, com t'hi has lluit avui ¿no? Sí... això és com allò del Bill Lubotich, o sigui, un pintor americà que represento bastant conegut a Califòrnia.

JOAQUIM: Perdó.

ELLA, *al públic*: Serveix l'última gota de vi a la Bet sota la mirada cobejosa del Josep Maria.

JOAQUIM: Ara torno.

Va cap on se suposa que hi ha la cuina.

JO i ELLA, *al públic*: El Josep Maria aprofita per endrapar un bon tall d'orada amb uns trossos de pastanaga, mongeta verda i albergínia i liquidar el vi de la copa d'un glop.

JOAQUIM, *sentim la seva veu*: S'obre el forn, s'hi fica l'àrbitre a 200 °C, es forma la barrera, es treu la safata vetrolux, s'agafa la safata de ceràmica de la Bisbal, posa't al mig imbècil, ¿que no ho veus?, s'hi aboca el coixí de patata i ceba, es talla a trossos l'orada junt amb els pebrots dels jugadors, i gol gol goooooool gol gol dels maricons de l'equip contrari.

Tots miren cap a la cuina.

JOAQUIM, *tornant amb una ampolla de vi*: ¿Què deies? Ampolla de Vèneto Déu n'hi do d'afruitat.

BET: No, explicava que el Bill va venir a fer unes exposicions a Europa fa un parell d'anys, o sigui, a París i a Barcelona, concretament. Va ser llavors que va explotar l'avió aquell de la TWA a causa d'un atemptat ¿recordeu? Va haver-hi

molts morts i tot allò ¿recordeu? El Bill estava passant un mal moment i tot això amb la seva dona. Va posar-se a escriure a la dona una llarga carta on li expressava el seu desig de reconciliació ¿no? I volia escriure: “Estaria bé, si poguessis, com jo, volar en l’avió de les set de la Panam.” I llavors se n’adona que en lloc de “Panam” ha escrit “TWA”, com si en algun racó de la ment la desitgés morta. O sigui...

Tots miren ISABEL, que plora a llàgrima viva.

BET: No n’hi ha per tant, dona. (*I mira de reüll JOAQUIM.*)

JOAQUIM: ¿Què et passa?

JO i L’ALTRE, *al públic*: El Josep Maria no diu res perquè té la boca plena.

ISABEL: No, si és la lentilla. Si em perdoneu un moment...

¡Maleïda lentilla esquerra!

JO i L’ALTRE: ¡Maleïda lentilla esquerra! ¡Sempre ha de ser la mateixa!

ISABEL: Sempre ha de ser la mateixa.

ISABEL aboca unes gotetes d’humectant i se la torna a posar.

JOSEP MARIA: Calla calla. (*Deixa la copa de vi a la taula.*)

Quin riure, tu. ¿T’enrecordes del Chuck, Bet?

BET: I tant.

JOSEP MARIA: El Chuck Mumpson és un magnat d’aquests americans, com si diguéssim, que vaig conèixer en un viatge oficial als Estats Units amb el President i el Segimon Gai, el secretari general, i que després ens va tornar la visita. Quan va ser aquí a Barcelona cada nit volia anar al Bagdad, tu, i ens va explicar que és que la seva dona és frígida i la seva vida sexual era un desastre. La Bet li va intentar fer entendre que no seria precisament anant al

Bagdad, com si diguéssim, que ajudaria a solucionar la frigidesa de la seva dona, però era un totxo i no escoltava raons, oi, i res. O sigui, la qüestió és que...

JOAQUIM: ¿Però hi anava o no hi anava?

JOSEP MARIA: ¿A on?

JOAQUIM: Home, doncs al Bagdad.

JOSEP MARIA: Tu diràs, cada dia.

JOAQUIM, *amb cara de ¡qui pogués!*: ¡Carai tu!

JOSEP MARIA: Bé, sigui com sigui, la qüestió és que fa un temps em va enviar un e-mili i deia: My trouble is all due to that damned frigid wife; there isn't even any seed. O sigui, tu, el molt tanoca volia escriure *frigid we-a-ve*, que vol dir "onada de fred", com si diguéssim, i va escriure *frigid wife*, que vol dir "dona frígida"...

BET: ¡Per l'amor de Déu, Josep Maria!

JOAQUIM: Bé, vaig a buscar les postres...

Va cap on se suposa que hi ha la cuina. Sentim la seva veu.

JOAQUIM: Això, amics, ja és dat i beneït, la Caixa ¿parlem?, això no ho arreglen ni les profiteroles, amics, el Barça ha perdut una magnífica oportunitat de fondre's amb xocolata. Desastre total. El Barça perd quatre a un. Profitroles, hi he vessat xocolata fosa.

BET, *desfent-se*: ¡Oh, Joaquim, ets un sol, quina passada!

JOAQUIM: Com que sé que les profiteroles t'encanten, m'havia preparat.

BET: Oh sí, moltíssim. (*Es mira JOAQUIM amb mirada lluent i sensual.*) Ets un àngel.

ISABEL: Quim!

JOAQUIM, *dissimulant*: ¡I una ampolla de xampany de la zona de Torelló!

ISABEL: ¿Saps la Carlota Morató, Bet?

BET: Em sona, però ara mateix no sé...

Sona un mòbil.

JOSEP MARIA: Vaja, el mòbil.

ISABEL: Vine. (*El porta al despatx.*) Aquí podràs parlar tranquil.

JOSEP MARIA: Gràcies, maca... ¿Sí? ¿Digueu? Ah, hola, Benet.

No. Sí. Sí, tu, n'hem de parlar d'això, com si diguéssim.

ISABEL: ¿Cafès?

BET: Jo sí.

JOSEP MARIA: Jo també. No, no parlava amb tu.

JOAQUIM: Jo també.

BET: Joaquim, ai Joaquim, mmmmh... xocolata fosa... si sabbessis...

Sona un bip-bip insistent.

JOAQUIM: Merda, és el busca. Espero que no sigui res greu.

Disculpa un moment, ara torno. (*S'aparta.*)

ISABEL: ¡Els cafès! Doncs això que us explicaré frega quasi el secret professional, però és que és tan bo, per això.

JOSEP MARIA, a JOAQUIM: ¿Què?

JOAQUIM: Res, res de greu, vull dir, els he dit el que havien de fer i ja està.

ISABEL: Resulta que una senyora que em va enviar la teva germana, Bet, la senyora Carlota Morató, volia informar-se sobre possibles conseqüències del divorci, ja que segons ella el seu marit és un gelós patològic.

JOAQUIM: ¿De què va això?

BET, *sol·lícita*: La Isabel explicava...

ISABEL, *seca*: Res, una història del despatx, ja t'ho explicaré. (*Amb simpatia:*) Josep Maria ¿whisky, conyac?

JOSEP MARIA: Home, mira, tu, un ditet de conyac no fa pas mal a ningú.

ISABEL: Un exemple, va dir la Carlota Morató, perquè se'n faci càrrec. Entre nosaltres, durant una època vaig tenir un amic, vostè ja m'entén, oi... ¿Que li puc parlar de tu?

És que si no... No faltaria sinó, vaig dir. Doncs tu ja m'entens, oi, va dir, un amic que es diu Freddy, un baligabalaga d'aquests. Però això no ho sap ningú, eh. Imagina't, diu, imagina't quina història. Resulta que el Freddy m'explica que el seu amic anava darrere una dona i no sabia com entabanar-la. Era la dona, diu el Freddy, diu la Carlota Morató, d'un peix gros d'un partit.

JOSEP MARIA, *escamat*: ¿Un partit?

ISABEL: El meu amic estava tan passat de rosca que es va fer del partit només per portar-la al llit i una nit va espavilar-se per convidar la gamarussa en qüestió a sopar.

ISABEL: ¿Una mica més, Josep Maria?

JOSEP MARIA: Home, tu, si insisteixes...

ISABEL: Llavors per tirar-li els trastos va inventar-se una pel·lícula sobre mi.

JOAQUIM i JOSEP MARIA: ¿Sobre tu?

ISABEL: No, burros, sobre el Freddy. Jo sóc la Carlota Morató.

JOSEP MARIA: ¿Tu ets la Carlota Morató?

ISABEL: Vull dir, la Carlota Morató és jo. Vull dir, parla la Carlota Morató. Diu la Carlota Morató: Va inventar-se que jo em volia tirar la dona d'un soci d'empresa meu, diu el Freddy.

JOSEP MARIA aprofita que BET és absent i marejada per treure un puro de la butxaca de la camisa.

JOSEP MARIA: ¿Molesta?

ISABEL: No no, tranquil. Que no, tranquil, que es tot mentida, diu el Freddy, diu la Carlota Morató, és una pel·lícula que es va muntar ell. Doncs va explicar-li el cuento, diu el Freddy, va dir la Carlota Morató, durant el sopar, que jo anava darrere la tia aquesta, eh, i que vaig posar-me a tirar-li els trastos. Que jo em feia tan pesat que al final la noia em deia que d'acord però a canvi d'un milió de cuques. Que jo li deia ok, total ¿què és un milionet de cuques? Que jo

llavors anava amb tota la barra i li demanava un quilo al meu soci per a no sé quines operacions i li deia al pobre pallús que el tornaria a la dona. Total que el tio se n'anava a la Cotxinxina en viatge de negocis i jo me n'anava al catre amb la paia dels daixonsis i li feia una bona repassada com Déu mana i després desapareixia del mapa. Total que amb aquestes l'endemà apareixia el marit i li demanava a la paia el quilo. La tia es quedava amb un pam de nas. Total que el meu amic li havia explicat la pel·lícula a la gamarussa que volia enredar i a ella se li feia la boca aigua i els ulls li brillaven amb un dòlar dibuixat com al Donald i la tia va dir: Però escolta, va dir la tia, ja me l'havies pagat... ai pagat...

BET es posa a vomitar.

ISABEL: Vull dir, o sigui, explicat, aquesta història ¿no? Total, va dir la Carlota Morató, que, llavors, no s'acaba aquí la història, tu ja m'entens...

JOSEP MARIA va fins a BET fent esses i l'ajuda. Torna al seu lloc. Es posen tots a xerrar alhora. Cada u diu una part d'una història que ha explicat.

BET: Tot va començar el dia que vaig anar a buscar el Josep Maria a la seu del partit, però ell havia de quedar-s'hi fins tard amb el Segimon Gai, el secretari general, i l'Òscar va oferir-se per acompanyar-me a casa. El Josep Maria, encantat, pobre. La qüestió és que l'Òscar, un jove escalador del partit amb més barra que altra cosa, m'anava al darrere. El nano aquest, un exemplar de mascle morè com una mala cosa, un tros de tio bo, vaja, ho havia intentat tot, sense resultat. Vam anar a El Dorado. Durant el sopar la conversa era avorrida a mort, ja que em cansava l'interminable desplegament de paraules i gestos suposadament

seductors de l'Òscar i més suats que l'anar a peu. Jo gaudia amb el menjar però els meus badalls eren cada cop més ostentosos, i això em preocupava moltíssim, ja que tinc dos queixals corcats a la part de baix que són el primer que es veu quan obro la boca. (*Tots menys BET s'han adormit. Ella els mira. Mira el públic.*) Qualsevol diferència amb la realitat és pura coincidència.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Subscripció de cinc números de la col·lecció "En Cartell": 20 ¢
(IVA inclòs).

Subscripcions

En Cartell / RE&MA 12 S.L. / Consell de Cent 468, P/1, 08013
BARCELONA

e-mail: encartell@hotmail.com

Pagament mitjançant taló a nom de *RE&MA 12 S.L.*

Pagament bancari:

Banc/Caixa d'Estalvis		Sucursal		
Entitat bancària	Oficina	D.C.	Número de compte	
/	/	/	/	/
Domicili sucursal		Població		
Codi postal				
Titular del compte		NIF		
Senyor director: A partir d'ara heu de carregar en el meu compte els rebuts que al meu nom us siguin presentats per l'editorial <i>RE&MA 12 S.L.</i>				
Us saluda atentament				
Firma				
Data				
Nom				
Domicili		Població		

7

Do'm. Drama en tres actes La poesia esparracada i rotunda d'Enric Casasses es vessa, per primer cop, en una nova forma poeticoescènica que recorda les aventures surrealistes d'un Vitrac i les peces més aparentment delirants del teatre brossià. Les associacions d'idees dels personatges de *Do'm* remetent a aquella mena de trampós "automatisme psíquic" del sur-dada-realisme, passat pel sedàs d'una ment xopada de literatura. L'alliberament de la paraula se circumscrigui curiosament, això sí, a una estructura dialogal, amb un ritme i una cadència determinats: poètics. Els personatges, molt conscients de la seva condició d'obredreceres o de mediamediadors, dinamiten tota possible articulació d'una història lògica, més enllà de l'intercanvi del "dono i em dónes" d'individualitats radicals o de la fal·làcia patètica atorgada a la muntanya del Tibidabo. No reneuen del tot, tanmateix, a *fabular* com a única via per no deixar-se ensarronar. Irreverent i especulatiu, *Do'm* és un text inoculat de literatura que, entre versos i proses, facècies i sentències, enfila una mena de "conte de fades", de "rondalla" si és no és verdagueriana, en què es convoquen els espectres literaris de la Bíblia, els trobadors provençals, R. Llull, E. Vilanova, C. Riba o J.V. Foix. Tot

gira al voltant de dos herois anònims, capaços de deixar-nos espantats amb la lectura que fan de la realitat circumdant i de contagiarnos aquest poder creador de la paraula. Els referents reals d'una ciutat deshumanitzada, deserta i llunyana ("la kapital de la Katalònia!"), d'un il·luminat perdonadiable ("mossèn Cinto") o d'una història que perdem cada dia ("la puta guerra espanyola") es difuminen en un joc constant amb el llenguatge (i els seus replecs). Entre transparències i opacitats que flirtegen amb l'abstracció i que són de nova trinxera en l'escriptura dramàtica d'aquí, aquest joc de poeta encobreix un discurs subversiu, una recerca del desconegut, contra les evidències donades, per obrir esquerdes a la veritat.

Vides de tants. Psicopatologia de la vida quotidiana En el seu assaig *Psicopatologia de la vida quotidiana*, Sigmund Freud descobria tot allò que s'amagava en els petits incidents de les experiències més insignificants de la vida de cada dia, en un intent d'apropar-se als fenòmens patològics del psiquisme. *Vides de tants*, versió dramàtica del recull de contes homònim d'Albert Mestres, retrata amb bistruf satíric i paròdic la psicopatologia d'un segment social ben recognoscible: la classe mitjana tirant a alta, la burgesia benestant barcelonina. L'objectiu es focalitza, sobretot, en els quadres de professions liberals d'un nivell adquisitiu notable, en el tombant generacional cap a la presumpta maduresa en què els pertoca ocupar espais de poder. Els errors, les pífies, les planxes, els lapsus, els oblitats que cometen són alguns dels "accidents reveladors" de la vida quotidiana que traeixen voluntats, desigs o necessitats inconscients dels qui els protagonitzen. Les històries de *Vides de tants* s'entrellacen al voltant d'una mateixa trama en una estructura complexa i perfectament travada a la manera d'un joc de nines russes, en què tots els personatges, en tant que exemplars del paradigma a què pertanyen, mantenen un lligam entre si. L'estratègia dramaturgic se sustenta no sols en un sistema de vasos comunicants de caràcter circular, sinó també en un canemàs explícit de mediacions i evocacions que permet de reportar els fets *in situ* i en passat dins de la mateixa narració. La comèdia trasbalsa calculadament les coordenades de temps i espai per tal de crear un artefacte de referències creuades, transversals, que es complementen les unes amb les altres i s'hi enriqueixen i que, dalt de l'escena, funcionen com un tot coherent perquè pot ser referit i/o representat. Cisellada amb ironia i humor, escrita amb un desplegament encomiable de registres lingüístics, *Vides de tants* mostra la frivolitat vital, l'onanisme dessocialitzant i la mesquinesa humana d'un segment de la societat catalana que, per drets adquirits, es troba ocupant llocs de poder i de "responsabilitat".

ÍNDIX

Dc'm

Vides de tants

7
63

NÚMEROS PUBLICATS:

1. Antonio Morcillo: Dies Meravellosos / Marta Galán:
Estamos un poco perplejos
2. Theresia Walser: Les filles de King Kong / Giovanna
Giovannozzi i Simona Gonella: A de Srebrenica
3. Teresa Sanchez: Meus amores / Ricard Gázquez:
Niederungen
4. Jean-Yves Picq: El cas Gaspard Meyer / Jeannine
Worms: El càlcul (exhaurit)
5. Edward Bond: No en tinc / Ferenc Molnár: Liliom
6. Jessica Goldberg: Refugi / Jean-Luc Lagarce: Just la
fi del món

Primera edició: novembre del 2003

© Enric Casasses

© Joan Castells i Albert Mestres

Amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Edita: RE&MA 12 S.L.

encartell@hotmail.com

Imprimeix: Fet-B

Muntanya 30. 08026 BARCELONA

Dipòsit legal: B-45862-2003

ISBN: 84-932676-6-X

PVP: 5 euros

amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes